

- ⊕ **Solidaritat:** Encesa de torres pels drets humans a les Illes
- ⊕ **Cultura popular:** Comença la temporada de Tres Tombs
- ⊕ **Teatre:** IV Torneig de Dramatúrgia Valenciana

ANÀLISI

Les tensions frenen la refundació de JxCat

L'ARAVOT Quins són els compromisos que han fet president Pedro Sánchez?

'El nom de la rosa', quaranta anys d'un llibre que ho va revolucionar tot

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

JUNQUERAS, TORRA: NOMÉS ES POT GUANYAR ANANT A L'ATAC

Vivim hores frenètiques en el front judicial i en el front polític, que causen un desconcert comprensible. Provaré de resumir-ho tot amb un símil esportiu. El colp que va significar per a Espanya la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, el sistema judicial espanyol intenta dispersar-lo i ahir en va trobar una manera perfecta aconseguint la retirada de la condició d'eurodiputat a Oriol Junqueras.

En el futbol una decisió clau abans del partit és manipular l'estat de la gespa; que siga seca o massa molla, alta o baixa afecta les capacitats de l'equip rival. Doncs bé, el sistema judicial espanyol ha trobat la manera de tocar la gespa d'Estrasburg i s'ha apuntat un gol que, aparentment, empata el que li havia fet l'independentisme dies abans –aparentment només. Puigdemont i Comín seran eurodiputats i seuran dilluns a Estrasburg amb plenitud de drets, una gran victòria; però Junqueras continuarà a la cel·la, una gran derrota. I això permetrà de moment als eurodiputats espanyols i al règim en general de qüestionar la rellevància política del reconeixement de la condició de diputats de tots tres.

—
Em permetreu de dir-vos –perquè no hi haja malentesos– que jo no veig cap fantasma en l'actuació del president Sassoli. El mandat de Junqueras ha estat anul·lat conforme a la legislació nacional espanyola, l'estat espanyol ho ha notificat i el parlament ho ha registrat.

Sassoli ha tingut, doncs, una reacció tan neta com quan el TJUE li va comunicar que Puigdemont, Comín i Junqueras eren diputats europeus. El parlament ni entra ni ha d'entrar en el contingut o les raons de les decisions judicials que l'afecten. Un tribunal competent li diu una cosa i la fa i un altre li diu una altra i la fa. Ja ho sé, que això és discutible, com tot allò on hi ha missers pel mig. Però no és sensat de demanar al parlament europeu que faci la feina que pertoca a l'eurodiputat, en aquest cas l'eurodiputat Junqueras, que ara ha de fer com ha fet i tornar a reclamar al TJUE. N'hi ha base sobrada, encara que cal reconèixer que aquesta vegada tot és més difícil.

—
Perquè, al final, la situació creada ara és el desenllaç –si ho volem així– esperable, de la decisió primera adoptada després de la proclamació de la independència. Llavors van cristal·litzar dues visions de què havia passat i dos camins a seguir. No correspo-

nien a un partit o a un altre, però han acabat marcant dues línies clares. Una era negar que l'estat espanyol tinga dret a jutjar-te després d'haver proclamat la independència de Catalunya i anar a cercar en l'espai europeu i internacional la força per a obligar-lo a respectar els drets democràtics, inclòs el d'autodeterminació. L'altra visió, l'altre camí, era reconèixer la legitimitat de les institucions espanyoles, hores després d'haver-te'n proclamat independent i, per tant, reconèixer que tenen dret de jutjar-te i de procedir contra tu, seguint les seues lleis i en els seus tribunals.

—
És evident que tot era molt complicat, que res no era previsible i que els condicionaments personals han tingut un pes comprensiblement enorme en les decisions que tothom ha anat adoptant amb el pas del temps. Ho entenc perfectament i per això mateix sempre respecte escrupolosament les raons i les motivacions de cada pres i exiliat. No seria just si no ho fes, si no fos capaç de respectar i agrair cada sacrifici que fan. Però dit això ningú no pot negar, especialment avui, que les decisions adoptades, també les processals, totes, tenen conseqüències. I que, per tant, poden i han de ser revisades.

—
Ara Oriol Junqueras ha de lluitar pels seus drets i tots hem d'estar al seu costat, intentant ajudar-lo tant com siga possible. Però arribats a aquest punt crec que estaria bé que ell i el seu partit reflexionassen també sobre on som, sobre la manera com hi hem arribat i sobre les conseqüències que ells en primer lloc i més que ningú pateixen. No dic ni demane que es repasse un passat que ja no es pot rectificar de cap manera, però sí que suplique que se n'extraguen lliçons, ara quan tantes coses ja comencen a estar clares i encara hi ha feina a fer.

—
I ho dic, això, perquè hi ha molts fronts oberts i molt importants. Parle sobretot de l'assetjament judicial contra la presidència de la Generalitat. L'operació és barroera, però acabarà donant un resultat o un altre segons la reacció política que adopte el parlament i, per tant, la classe política. I ja som on érem. Es reconeix el dret de les institucions espanyoles a interferir, fent trampes a més, en la sobirania del parla-

ment? (I ja ho sé, 'sobirania' és una paraula massa equívoca en aquest cas, però deixem-ho així.) I si no es reconeix què es fa? Quin és l'equivalent de Brussel·les, Escòcia, Suïssa, Slesvig-Holstein i Luxemburg en aquest cas? I, sobretot, quina és també l'actitud personal amb què cal que els polítics encaren l'afer? I què volen que fem els ciutadans?

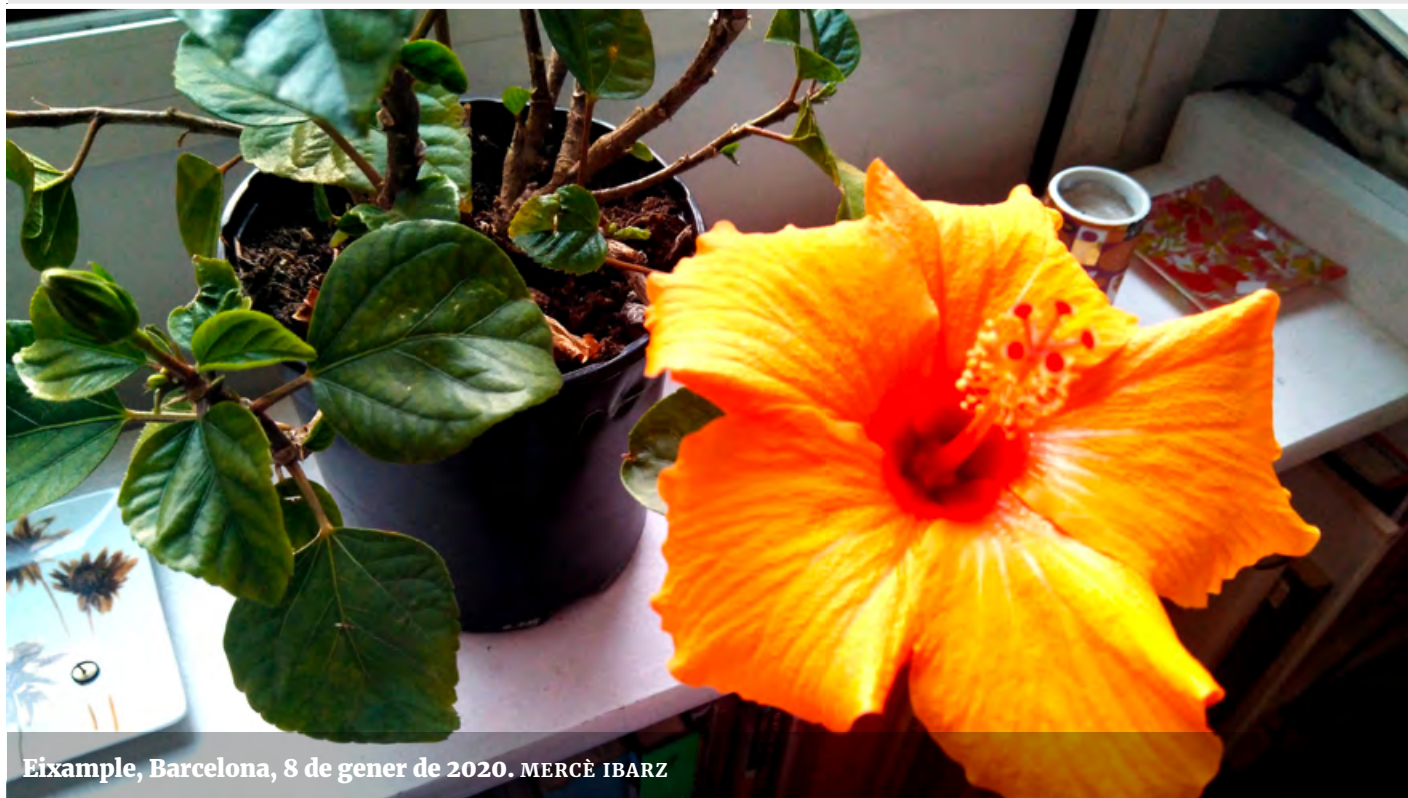
—
Vist el punt on som, jo crec, com vaig dir fa uns quants dies, que aquesta agressió a la presidència de la Generalitat ha fet esclatar el polvorí i que, per tant, cal reaccionar-hi anant a totes, una vegada més, a l'atac. I això significa recuperar l'actuació unilateral que va fer possible el referèndum del Primer d'Octubre, la vaga general del 3 i les proclamacions del 10 i del 27. El parlament de Catalunya no pot acceptar aquesta intromissió, encara menys quan aquesta legislatura concreta va ser elegida amb el mandat de restituir el govern legítim, que és com ens van dir que farien a tots els qui vàrem votar els partits independentistes. Tant hi fa tot allò que ha passat fins ara. Puc acceptar que transitàvem un espai desconegut i era massa difícil tot. Però ara ja sabem moltes coses i no podem passar-les per alt.

—
Ara sabem que hi ha un camí de qüestionament de l'actuació de l'estat espanyol que dóna resultats i fruits. I sabem que el camí de l'apaivagament de la tensió no funciona perquè no apaga la voracitat de l'estat espanyol. Sabem també, després de les nits d'Urquinaona, que la gent està disposada a fer què siga en defensa dels drets propis i que l'estat espanyol sap que és impotent per a frenar-la. I sabem que té un poder amb moltes cares, que quan li convé pot fer servir d'una manera i quan li convé d'una altra tot intentant enganyar-nos a tots. Però sobretot sabem que l'únic poder que resta intacte de la nació catalana és la gent, el poder del poble. I que aquest n'és el principal, el que millor explica que dos anys i mig després de la proclamació de la independència tota la maquinària de l'estat espanyol i els seus aliats no solament no hagen aconseguit derrotar-nos, sinó que reculen quan som capaços d'atacar.

—
No repetim, doncs, els errors. No ens feu repetir, doncs, els errors. ■

LA VIDA FUTURA, LA VIDA FELIÇ

MERCÈ IBARZ

Eixample, Barcelona, 8 de gener de 2020. MERCÈ IBARZ

A partir del 'Diàleg d'un venedor d'almanacs i un passavolant' de l'irònic i punyent Leopardi fa cent anys

La vida futura era per a mi, fins ara, el títol d'un film de 1936, avui disponible a Filmin i que recomano molt i molt. El títol anglès original és *Things to Come*, a partir d'una novel·la del 1933 de H. G. Wells de títol més explícit, *The Shape of Things to Come: The Ultimate Revolution*, que en traducció directa seria 'La forma de les coses que vénen: L'última revolució'. Wells va fer-ne el guió i es diu que va començar a dirigir-lo però com que no en sabia ni un borrall, de direcció, ho va haver de deixar estar. **La vida futura** és un film de ciència-ficció política, una obra mestra aper a molts, que Wells volia que fos una plantofada a *Metropolis* de Fritz Lang, la superba (en tots els sentits) producció de la cinematografia alemanya prèvia al nazisme, que d'alguna manera prefigura el règim, així com també prefigura *Blade Runner* (1982). Però una amiga italiana que em felicita l'any –aquest any que VilaWeb en fa vint-i-cinc– em proporciona un altre sentit de la vida futura. La vida feliç, la vida bona.

L'amiga italiana m'envia una cita de Leopardi, que tradueixo aquí tan bé com puc: «Aquella vida que és una cosa bella no és la vida que coneixem sinó la que no coneixem; no és la vida

L'amiga no em diu on ho escriu el poeta,
ni cal que ho faci com a felicitació d'aquest
VintVint. Una felicitació que faig extensiva
a tothom que passi per aquest espai

'Speriamo', diu el venedor d'almanacs.
M'hi sumo. Esperem-ho

passada sinó la futura. Amb l'any nou, el cas fóra començar per tractar bé vós i jo i tots als altres, i així s'iniciarà la vida feliç. Oi?» L'amiga no em diu on ho escriu el poeta, ni cal que ho faci com a felicitació d'aquest VintVint. Una felicitació que faig extensiva a tothom que passi per aquest espai. Ja vaig escriure allò de bon any a l'últim article de l'any passat, em penso, però hi torno. Així: l'obertura al que arriba és la 'vida bona', que diuen els clàssics des de l'antigor grega, i obertura vol dir tractar-se bé.

M'han vingut ganes de saber on ho escriu Leopardi. Per sort tenim internet, no sóc pas tan llegida com això. Una cerca em diu ràpid que la cita és d'un dels 'Diàlegs entre un venedor d'almanacs i un passavolant'. És una de les *Operetes morals*, conjunt bastant irònic de peces breus escrites entre el 1824 i el 1832. Els temes són els més propers a l'escriptor: la relació humana amb la història, amb els semblants i amb la naturalesa. Podem llegir el diàleg sencer del cas (i totes les operetes morals) **aquí**.

Els dos homes parlen si l'any que comença serà feliç o no, i exposen què pensen de l'any que s'ha acabat i dels anteriors. El venedor diu que vol per a l'any nou la vida que li envii Déu, sense més. Una vida a l'atzar, li pregunta el passavolant, sense saber res d'abans, com no se sap res de l'any nou? *Appunto*, exacte, fa el venedor. I el passavolant això diu llavors, que tradueixo sencer: «Així ho voldria si hagués de reviure'l, com tothom. Però això és senyal que el cas, tot l'any sencer, ha tractat malament tothom. I es veu clar que cadascú és de l'opinió que el pes del mal que li ha tocat ha estat més o de més pes que no el bé; si el pacte fos de tornar a tenir la vida anterior, amb tot el seu bé i el seu mal, ningú no voldria re-néixer. Aquella vida que és una cosa bella no és la vida que coneixem sinó la que no coneixem; no és la vida passada sinó la futura. Amb l'any nou, el cas fóra començar per tractar bé vós i jo i tots als altres, i així s'iniciarà la vida feliç. *Non è vero?*»

'Speriamo', diu el venedor d'almanacs. M'hi sumo. Esperem-ho. 📺

LES LLÀGRIMES DE PABLO IGLESIAS

PERE MARTÍ

Pablo Iglesias plora després de la investidura de Pedro Sánchez. EFE

Sánchez nomena quatre vice-presidències per provar de frenar el protagonisme del dirigent de Podem al futur govern espanyol * Puig exigirà a Sánchez la fi del 'dèficit hídric' del País Valencià *** El govern balear i la Xarxa Vives es reuneixen per teixir complicitats**

TEMA DEL DIA

Punyalada. Les llàgrimes que Pablo Iglesias va vessar dimarts al final de la sessió d'investidura de Pedro Sánchez ja s'han assecat. La il·lusió de formar el primer govern de coalició d'esquerrres després de la transició i ostentar-ne una vice-presidència ha durat poc. Iglesias coneixia la intenció de nomenar tres vice-presidents, però es va assabentar per la premsa que n'hi hauria quatre. Fidel al seu estil, Sánchez ja ha donat la primera punyalada al seu soci, amb l'objectiu de dissoldre'n el protagonisme d'Iglesias, perquè no el suporta. Aquest estiu passat va rebutjar un govern de coalició amb Podem assegurant que no podria dormir tranquil. Per necessitat hi ha

acabat pactant, però el seu parer no ha canviat gaire.

L'excusa del nomenament de Teresa Ribera com a vice-presidenta de Transició Ecològica i Desafiament Demogràfic, a més de les ja conegudes de Carmen Calvo i Nadia Calviño, és la lluita del canvi climàtic, segons que ha explicat la Moncloa. És una manera elegant de tancar una maniobra política amb una capa de pintura ecologista. Les vice-presidències de pes del govern espanyol seran la de Calvo, que portarà l'estratègia política, i la de Calviño, que pilotarà la política econòmica. La d'Iglesias serà la de Drets Socials, tal com era previsible. Tots quatre ministeris de Podem tenen relació amb les polítiques socials: Irene Mon-

Podem s'ha hagut d'empassar les dues decisions de Sánchez que li retallen el pes al govern espanyol perquè ja ha passat la investidura i no hi ha marxa enrere

No el deixarà caure perquè seria obrir les portes a un govern d'extrema dreta i l'aposta per un govern de coalició ha estat la prioritat de Pablo Iglesias d'ençà de les eleccions del 28 d'abril

tero a Igualtat, Yolanda Díaz a Treball, Manuel Castells a Universitats i Alberto Garzón a Consum.

L'entrada a l'executiu de Podem ha obligat Sánchez a augmentar el nombre de ministeris. Dels disset actuals es passarà a més de vint, entre els quals un de nou, el de Seguretat Social, Inclusió i Migracions, que és una altra manera de retallar el pes de Podem, perquè deixa la cartera de Treball sense la Seguretat Social, és a dir, sense la caixa. La nova cartera l'ocuparà José Luís Escrivà, un tècnic que fins ara era el president de l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal (Airef), on va arribar nomenat per Cristóbal Montoro. És un economista brillant, però no se'n sap cap militància política.

Podem s'ha hagut d'empassar les dues decisions de Sánchez que li retallen el pes al govern espanyol perquè ja ha passat la investidura i no hi ha marxa enrere. L'error d'Iglesias va ser no pactar la totalitat del govern amb Sánchez abans de la investidura i deixar-li una setmana per a fer i desfer. Però ni Iglesias ni els ministres de Podem diputats al congrés espanyol han deixat l'escó, cosa que els permet de renunciar-hi si la coalició amb el PSOE no va bé. Normalment és el cas dels diputats que assoleixen un ministeri, per facilitar que corri la llista del partit i hi hagi més quadres amb càrrec públic.

Sánchez es pot permetre aquestes deslleialtats perquè sap que Podem no farà marxa enrere. No el deixarà caure perquè seria obrir les portes a un govern d'extrema dreta i l'aposta per un govern de coalició ha estat la prioritat de Pablo Iglesias d'ençà de les eleccions del 28 d'abril. Aquesta prioritat ha implicat també un viratge al pragmatisme d'un moviment que va néixer de la revolta del 15-M i ara participarà en un govern socialdemòcrata que ni tan sols derogarà la reforma laboral, sinó que es limitarà a canviar-ne alguns dels continguts, ni podrà aturar els desnonaments. Sí que

podrà canviar la llei de l'avortament perquè les menors puguin avortar sense el permís dels pares. Això implicarà anul·lar la llei de Rajoy i tornar a la de Zapatero. Una petita victòria per a qui es va proposar d'assaltar el cel i al final l'acabarà veient per la finestra del despatx de la vice-presidència. La revolució, una vegada més, s'ha ajornat.

MÉS QÜESTIONS

Puig exigirà a Sánchez la fi del 'dèficit hídric' del País Valencià. La llista de reivindicacions del president de la Generalitat, Ximo Puig, al govern espanyol no es limita només al finançament. Avui hi ha afegit les inversions necessàries per a superar el dèficit hídric i ha assegurat que no permetrà actuacions que siguin una 'lesió' per als interessos dels agricultors. El cap del Consell ha destacat la importància de l'aigua com a font de riquesa que cal defensar en temps difícils perquè, ha dit, 'sense aigua no hi ha futur' i, per tant, cal garantir-la tant per a regar com per beure. Durant una visita a la seu de Regs de Llevant del Marge Esquerre del Segura al parc agroalimentari d'Elx, amb motiu de la celebració dels cent anys d'aquesta comunitat de regants, amb més de 22.000 comuners, Puig ha afirmat que exigiran l'aigua a preus raonables, utilitzant la via del diàleg però amb fermesa. 'Hem de garantir que sempre hi haja aigua i que l'agricultor no haja de mirar al cel o veure si es produeix el transvasament', ha afirmat. Sobre el pacte de govern espanyol entre el PSOE i Podem, que reflecteix la intenció de prohibir la compravenda de drets en les concessions de l'aigua, ha assenyalat que no és una novetat i ha destacat que totes les que en deriven no han de tractar-se de manera segmentada sinó cercant un gran acord nacional i garantint-la.

L'enfrontament entre el PSPV i Compromís fa perillar la batllia de Castelló. La tensió entre el PSPV i Compromís a la batllia de Castelló podria acabar trencant el pacte de Fadrell quan compleix sis mesos. La batllessa, Amparo Marco, ha

Francesc Ferrer i Guàrdia. ARXIU

fet un balanç positiu d'aquests mesos i confia que hi haurà acord en la reunió negociadora que s'ha de reunir demà a instàncies del PSPV. Marco té confiança 'total i absoluta' que la comissió dels tres grups que l'integren (PSPV, Compromís i Podem-EUPV) treballarà per arribar a una entesa tan aviat com sigui possible. Els membres de la comissió del PSPV han convocat els seus socis de govern, Compromís i Unides Podem-Esquerra Unida, per trobar una solució i mantenir viu el govern de coalició. La comissió de seguiment de l'acord de Fadrell havia de reunir-se dimarts, però unes declaracions del portaveu de Compromís, Ignasi Garcia, en què va acusar el PSPV d'haver paralytitzat el pressupost del municipi, ha fet avançar el calendari. La renovació de la Junta de Festes al desembre va fer esclatar el desacord, una crisi de govern que coincideix amb l'organització de les pròximes festes de la Magdalena, que enguany celebren el 75è aniversari.

El govern balear i la Xarxa Vives es reuneixen per teixir complicitats. La secretària autonòmica d'Universitat, Recerca i Política Lingüística, Agustina

Vilaret, s'ha reunit amb representants de la Xarxa Vives d'Universitats amb l'objectiu de teixir complicitats amb la resta de territoris de parla catalana a tots els nivells. El govern ha informat que Vilaret, acompanyada pel director general de Política Universitària, Pep Lluís Pons, ha tingut aquesta primera presa de contacte per conèixer-ne de primera mà l'activitat i els projectes. La secretària autonòmica ha destacat la importància de dotar-se d'estructures transfrontereres entre els diferents indrets de parla catalana. A més, ha recordat que és 'una via magnífica per a connectar els territoris que compartim llengua, cultura i projectes'. En acabar la reunió, s'ha aprovat conjuntament entre la Secretaria Autonòmica i la Xarxa Vives de 'reforçar la relació i explorar noves vies de col·laboració'. Actualment, la Xarxa Vives agrupa 22 universitats d'arreu dels Països Catalans.

L'STEI demana instruccions clares per a les visites de Vox als centres educatius. El secretari general de l'STEI Intersindical i delegat de personal, Miquel Gelabert, ha presentat un escrit adreçat al conseller

d'Educació en què demana que la Conselleria dicti unes instruccions clares i per escrit sobre quina manera han d'actuar els equips directius durant les visites tendencioses dels parlamentaris del grup d'extrema dreta Vox. Els aspectes que hauria de regular aquesta instrucció són els relatius a la presa i difusió d'imatges, la documentació que és obligatori de facilitar i la possibilitat que hi participin més gent a banda l'inspector i el membre de l'equip directiu.

LA XIFRA

Cent nou dies empresonats han estat Jordi Ros i Germinal Tomàs, que avui han estat alliberats per l'Audiència espanyola. Van ser detinguts el 23 de setembre per la Guàrdia Civil acusats de terrorisme, juntament amb Alexis Codina, Ferran Jolis, Xavier Duch, Eduard Garzón i Txevi Buigas, que també han passat per la presó però els van deslliurar abans.

TAL DIA COM AVUI

El 10 de gener de 1859 naixia a Alella Francesc Ferrer i Guàrdia, pedagog i fundador de l'Escola Moderna, projecte pràctic de pedagogia llibertària. III

Les tensions frenen la refundació de Junts per Catalunya

Política La negativa del PDECat a dissoldre's i la reactivació de la Crida les setmanes vinents compliquen la cohesió de l'espai independentista encapçalat per Puigdemont

PERE MARTÍ

Junts per Catalunya té dos grups parlamentaris, un al parlament i l'altre a les corts espanyoles, però no és un partit polític. És una marca electoral, sense estructura orgànica ni implantació territorial i propietat del PDECat, sorgit de la refundació de Convergència i dirigit per David Bonvehí. Com que la sigla ja s'ha cremat, es presenta a les eleccions amb el nom de Junts per Catalunya, però a sota s'hi aixopluguen bona part de polítics independents que no volen saber res del partit de Bonvehí. Això fa difícil la convivència. Per cercar un contrapès, el president Carles Puigdemont va impulsar el juliol del 2018 la creació de la Crida Nacional per la República, un moviment polític que en teoria tenia com a objectiu eixamplar la base de l'independentisme i treballar per la unitat. El cap n'és l'ex-president de l'ANC, Jordi Sànchez, actualment empresonat als Lledoners; i l'ex-batlle de Cerdanyola de la dissolta ICV, Toni Morral, fa de secretari general. Dins la Crida conviuen de dirigents del PDECat fins a ex-militants de Bandera Roja, i ac-

Congrés fundacional de la Crida el gener del 2019. ALBERT SALAMÉ

Les tres formacions comparteixen militants, ideologia i espai polític, amb més matisos o menys

tualment té 6.800 associats, una xifra sorprenent tenint present que gairebé no ha tingut activitat pública.

Les tres organitzacions comparteixen militants, ideologia i espai polític, amb més matisos o menys. Tot i la proximitat aparent, les relacions no són bones, sinó tenses, sobretot entre el PDECat i els independents de JxCat. Els uneix la direcció del president Carles Puigdemont i la defensa d'un independen-

tisme desacomplexat, que no renuncia a la unilateralitat, i partidari d'aplicar el mandat del Primer d'Octubre. Per si el ball de sigles fos poc, encara n'hi ha una quarta: Acció per la República, fundada per la diputada Aurora Madala i l'historiador Agustí Colomines, que es defineix com una organització política independentista, republicana, ecologista i feminista, integrada per liberals d'esquerra i socialdemòcrates.

Enmig d'aquest embolic, Puigdemont no acaba de prendre cap decisió, i tampoc no és unitària la posició que mantenen els presos de Junts per Catalunya, perquè cadascun té el seu sector

En teoria, l'espai de Junts per Catalunya s'havia de refundar l'estiu passat, durant el mes de juliol, però no va ser així. La convocatòria de les eleccions espanyoles del 10 de novembre va impedir que fos durant la tardor i, a hores d'ara, continua pendent. Però el temps s'acaba, perquè la inhabilitació del president Quim Torra per part del Tribunal Suprem espanyol –si el govern i el parlament l'acaten– farà arrancar el calendari electoral. Públicament, tant ERC com Junts per Catalunya parlen d'esgotar la legislatura, però les tensions entre els socis de govern i les atzagaïades judicials fan imprevisible el calendari.

Els contactes per a anar teixint un acord s'han accelerat aquestes darreres setmanes, però de moment sense cap. El fet que el president Puigdemont estigui a l'exili i que Jordi Sánchez, Josep Rull, Jordi Turull i Quim Forn estiguin a la presó dificulta les negociacions, perquè són els noms que pesen més a l'hora de prendre cap decisió, juntament amb David Bonvehí. Tot i que la marca Junts per Catalunya pertany al PDECat, David Bonvehí i Jordi Sánchez, en nom de la Crida, han signat un document pel qual

cap de les dues formacions pot utilitzar-la d'ara endavant amb vista a les eleccions si no hi ha un acord mutu per a concórrer-hi plegats, segons que ha pogut saber Vilaweb. Tot i que no té validesa jurídica, aquest document obliga, per tant, a arribar a un acord o matar la sigla. I a hores d'ara tot és possible. Junts per Catalunya volia que el PDECat es dissolgués per enterrar definitivament l'herència convergent, però David Bonvehí i part de la direcció s'hi van oposar. De fet, el desembre passat va aprovar un document intermedi, en què s'assegurava que decidia de 'transitar' cap a Junts per Catalunya sota el lideratge de Puigdemont, però no especificava com i en cap cas no es parlava de dissolució.

Junts per Catalunya ho considera insuficient i acusen els de Bonvehí de mantenir la sigla per negociar una quota de poder en el futur ens polític que surti de la refundació. Però el PDECat recorda que sense la seva estructura territorial i, sobretot, sense els seus batlles, difícilment es podrà refundar. Aquesta és la carta de Bonvehí per a negociar amb Puigdemont i Sánchez, però a la Crida no volen ni a sentir parlar de les

sigles del PDECat. Aquests dies, Sánchez farà una proposta d'acció política a la Crida, que implicarà fer-la sortir del congelador. Mentrestant, la majoria d'independents de Junts per Catalunya, liderats per Laura Borràs, pressionen Puigdemont perquè se separi del PDECat si no es vol dissoldre, perquè creuen que és un reducte de l'autonomisme.

Enmig d'aquest embolic, Puigdemont no acaba de prendre cap decisió, i tampoc no és unitària la posició que mantenen els presos de Junts per Catalunya, perquè cadascun té el seu sector. La tesi que es desprèn de les últimes reunions és que la refundació podria acabar amb una coalició que es presentaria a les eleccions com a Junts per Catalunya-La Crida, cosa que evitaria una escissió. Hi ha sectors del PDECat que són partidaris de l'escissió i ressuscitar el partit com a formació catalanista i moderada, encapçalats per Marta Pascal, actualment senadora per designació autonòmica. Però Puigdemont, Bonvehí i Sánchez no volen deixar cap escletxa que els pugui complicar les expectatives electorals, independentment de quan hi pugui haver les eleccions autonòmiques. ■

Quins són els compromisos que han fet president Pedro Sánchez?

L'Aravot Inversions, finançament o reconeixement nacionals són aspectes que ha acordat el PSOE amb els partits que li han donat suport

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Després de mesos en funcions, el govern espanyol ha començat a caminar amb el suport en la investidura de 167 diputats i només dos vots en favor més que no pas en contra, una diferència mínima. Per assolir aquesta majoria, el PSOE ha arribat a acords amb set formacions diferents, de les quals només quatre aporten un sol diputat, però que tanmateix són clau.

Tots els partits amb qui han pactat els socialistes –a excepció d'Unides Podem, amb qui ha arribat a un acord de coalició– són d'àmbit no estatal i han defensat reivindicacions dels territoris respectius. També cal afegir-hi Més País i EH Bildu, que hi han donat suport sense cap

contrapartida. El vot imprescindible d'aquests diputats marcarà en gran part el tarannà i les prioritats del nou executiu, i una anàlisi dels acords pot donar alguna pista del camí per on pot evolucionar la legislatura.

Compromís fa valer l'agenda valenciana

La coalició Compromís va repetir el resultat de les eleccions de l'abril, un escó, el de Joan Baldoví, tot i haver-se coalitzat amb Més País. Tanmateix, ha fet valer aquest vot decisiu i ha arribat a un acord que aborda les seves reivindicacions principals en canvi de contribuir a la governabilitat.

Dels nou punts del pacte, el que ha tingut més ressò és la reactivació de la reforma del sistema de finançament, pendent de renovar

Pedro Sánchez celebra haver estat investit al congrés espanyol. ACN

Joan Baldoví saluda Pedro Sánchez durant la sessió d'investidura. EFE

d'ençà del 2014. El govern espanyol s'ha compromès ara a proposar un model que 'garanteixi un finançament just' abans de vuit mesos i també de salvaguardar els serveis públics valencians mitjançant el pressupost espanyol mentre no s'aprovi el nou sistema. Una altra gran reivindicació present és la defensa del camp valencià. En aquest aspecte, es farà un seguiment de l'acord de la UE amb el Mercosur i el govern espanyol defensarà que la importació de cítrics hagi de complir totalment la normativa comunitària.

El pacte també inclou una inversió equivalent a la població en el pressupost espanyol, com ja recull l'estatut, prioritzant la xarxa de rodalia, el túnel passant de València i la connexió de l'aeroport d'Altet; a més, el

govern espanyol assumirà la condonació del deute de la Copa Amèrica i aportarà de manera progressiva el 50% del finançament de la llei de dependència.

L'acord ha estat valorat en prop de 1.500 milions d'euros en canvi d'un sol vot, tot i que una part important són incompliments (inversió equivalent a la població) o promeses ja existents abans (condonació del deute).

Terol Existeix: un nou actor que pot canviar el sistema de partits

L'únic diputat de Terol Existeix, Tomás Guitarte, ha estat un dels protagonistes de la investidura. En ell s'han centrat gran part de les pressions i amenaces per a evitar que Sánchez fos elegit, i fins i tot ha necessitat ser protegit per la policia.

D'aquest acord, una part s'ha centrat en el conjunt de l'Espanya buidada, amb punts com ara crear un ministeri que s'encarregui de la repoblació i reequilibri territorial, que serà encapçalat per Teresa Ribera; paraitzar el tancament de 142 estacions de ferrocarril de les regions menys poblades, i crear una base específica sobre ofertes de feina en aquests territoris.

L'altra part posa l'accent en Terol, amb el desenvolupament de la xarxa viària, paraitzada d'ençà de fa anys (autovia A-24, A-25, A-40 i A-68, l'N-330 i la variant de l'N-211), l'impuls ferroviari del tram Saragossa-Terol-Sagunt com a corredor Cantàbric-Mediterrani i la reconversió econòmica de gran part de la demarcació.

Cal destacar que ha fet valer unes reclamacions men-

ytingudes o incomplertes durant dècades i que l'acord consolida el nou partit: segons una enquesta recent d'Electomania, una gran part dels ciutadans l'estat espanyol, especialment d'Extremadura (48%), Astúries (44%) i Castella i Lleó (39%), estarien disposats a votar un partit semblant a la seva demarcació.

De fet, es podria considerar que la negociació de la investidura (o del pressupost) ha substituït el paper del senat espanyol, on els membres defensen els partits i no pas els territoris. Tenir una formació pròpia sembla cada vegada més important per a pressionar el govern espanyol i obtenir contrapartides en canvi del suport parlamentari. En un futur aquest podria ser el camí a seguir de més demarcacions.

ERC: el pacte més ambiciós i el menys concret

El que ha centrat més l'actualitat, més enllà del pacte de govern d'Unides Podem, ha estat el d'ERC amb el PSOE, que ha causat molta tensió i setmanes de negociació. Així i tot, només té dos punts i, malgrat l'ambició de canalitzar el procés català cap a vies de negociació, és el més inconcret de tots.

El primer punt és el reconeixement d'un conflicte polític a Catalunya, quan fins ara només s'havia abordat judicialment, i el segon és la necessitat de crear una taula de negociació entre el govern català i l'espanyol per a provar de trobar-ne una solució.

La taula de negociació no té límits en les qüestions a tractar, i l'únic fet contrastable dins l'acord és que s'ha d'en-

gegar en un termini de quinze dies d'ençà de la constitució del govern espanyol. També haurà de tenir un calendari i les conclusions seran sotmeses a validació mitjançant una consulta ciutadana a Catalunya.

L'acord trenca la dinàmica de bloqueig i pot ser una via dins el procés català que accentui el diàleg; tot i que també pot ser un fracàs i la constatació que no es pot negociar res fins i tot amb el govern més progressista possible a l'estat espanyol.

PNB: el partit basc manté el peix al cove

Després de la desaparició de CiU, la formació més experimentada en la negociació amb governs espanyols de tots colors és el PNB. Aquesta vegada el pacte tracta qüestions tan

diverses com el traspàs de competències estatutàries, la inversió en infraestructures o l'avanç en el reconeixement nacional.

Un dels punts més destacats ha estat la transferència a Navarra de la competència de trànsit en un termini de sis mesos, amb el mateix contingut que al País Basc, sense presència de la Guàrdia Civil i on l'Ertzaintza és la policia integral.

Quant a les inversions, se centra principalment en les infraestructures al territori (com ara el TGV), a impulsar la indústria i compensar-ne l'adequació a la transformació energètica que ja ha començat.

El PNB també ha pactat amb els socialistes d'obrir vies per a promoure la representació internacional d'Euskadi en els esports i la cul-

tura, fet que s'ha entès com un possible reconeixement de les seleccions esportives basques. Finalment, hi ha el punt d'adaptar l'estructura estatal al reconeixement de les identitats territorials, amb una referència al cas català, i l'aprovació del nou estatut basc.

El BNG vol mantenir Galícia al nivell de Catalunya i Euskadi

El darrer pacte del PSOE va ser amb el BNG poques hores abans no comencés el debat d'investidura. Un vot que podia decidir si la candidatura de Pedro Sánchez tenia èxit.

Aquesta circumstància ha permès l'obtenció de diverses concessions importants. Una primera ha estat el compromís de transferir la AP-9 i bonificar el 100% del peatge

Els diputats d'ERC Montse Bassa, Carolina Telechea i Gabriel Rufián, al congrés espanyol. ACN

El portaveu del PNB Aitor Esteban, durant la intervenció en el debat d'investidura. EFE

als usuaris recurrents, o sigui, que l'utilitzen dues vegades al dia o més. Cal remarcar que aquesta autopista és la més cara de l'estat espanyol, amb un preu d'uns 17 € per turisme entre la Corunya i Vigo.

També s'ha acordat que qualsevol modificació de l'estructura territorial assegurui que Galícia tingui el mateix estatus polític que Catalunya i el País Basc, ja que està reconeguda com una 'nacionalitat històrica'. El pacte tracta a la vegada altres aspectes com la transferència de diferents competències pendents, la modernització de la xarxa ferroviària, així com la normalització del gallec en l'administració estatal i de justícia a Galícia.

El govern de coalició amb Unides Podem

El pacte més detallat ha estat el dels socialistes amb Unides

Podem, poc sorprenent tenint present que és un acord de coalició i per a tota la legislatura. En total són cinquanta pàgines i cent noranta-tres punts.

Posa l'accent social, amb un augment del salari mínim i una pujada de l'impost de societats i de l'IRPF a les rendes a partir dels 130.000 euros anuals, fet que afecta 80.000 contribuents, el 0,4% del total. També es deroguen alguns punts de la reforma laboral, tot i que no de manera total com reclamava Podem i, de moment, no s'aborda l'abaratiment de l'acomodament aprovat de primer per Zapatero i posteriorment per Rajoy.

A més, es derogarà la llei Wert (LOMCE), es crearan lleis sobre el canvi climàtic, contra les violències sexuals i sobre l'eutanàsia. S'estableix també el compromís

de limitar el preu del lloguer i es proposa de retornar als propietaris legítims els béns expropiats durant la dictadura i la recuperació del Pazo de Meirás (Sada, a la Corunya).

Tanmateix, l'acord passa per alt alguns aspectes clau del sorgiment de Podem com ara la figura de monarquia, la reforma del sistema electoral, l'autodeterminació de Catalunya o la creació d'una banca pública.

Nova Canàries: en la defensa de la singularitat

Finalment, s'ha pactat amb Nova Canàries, que es va presentar conjuntament amb Coalició Canària, encara que cadascun ha votat de manera diferent.

Un dels compromisos més importants és el de respectar el règim especial fiscal de les illes i deslligar-lo de qualsevol reforma del sistema de

finançament autonòmic. Un altre aspecte clau, com a les Balears, és el descompte del 75% en el transport aeri i marítim, i en aquest acord s'ha demanat de valorar d'establir preus màxims de referència per a evitar que les companyies augmentin el cost del bitllet.

En resum, el conjunt d'acords inclou reivindicacions importants i ambicioses del territori representat per cada partit, que cal veure si s'acaben complint. La legislatura, per tant, pot ser un punt d'inflexió, entre un govern que pot portar a terme un canvi ambiciós a l'estat espanyol o que sigui sant tornem-hi, amb una nova decepció de conseqüències incertes, especialment a Catalunya, on el govern espanyol ja ha incomplert manta vegada les seves promeses.

‘El nom de la rosa’, quaranta anys d’un llibre que ho va revolucionar tot

SEBASTIÀ BENNASAR

Umberto Eco va incloure dues referències a la cultura catalana medieval per parlar dels mals d’amor del jove novici Adso de Melk: el ‘Cançoner de Ripoll’ i els tractats d’Arnau de Vilanova

Ara fa quaranta anys un prestigiós professor de semiòtica de la Universitat de Bolonya divulgava al món un llibre que ha estat un paradigma en la literatura contemporània: *El nom de la rosa*. Es tractava d’Umberto Eco (1932-2016), que des del 1971 hi exercia com a catedràtic de la matèria. Llavors la ciutat era en plena efervescència. Feia dos anys que els comunistes en tenien la batllia –el 1977 els estudiants havien protagonitzat molts moviments de protesta– i les classes d’Eco s’omplien d’estudiants interessats per la seva assignatura i també de molts que simplement volien assistir a unes classes on entre més es parlava de còmic, música pop, novel·la policíaca i edat mitjana. Però és clar, res no feia pensar que el llibre d’aquell professor es convertiria en un *long-seller* que ja ha venut cinquanta milions d’exemplars arreu del món.

De fet, els editors de Bompiani confiaven en la popularitat d’Eco entre els seus

estudiants i en el seu prestigi acadèmic, i pensaven que en vendrien uns cinc-mil exemplars amb el pas del temps, una xifra que ja els hauria fet feliços. Però de sobte el llibre es va popularitzar enormement –encara avui dia ningú no en sap explicar ben bé les causes– i de sobte un text que era destinat a una classe mitjana i més o menys formada, amb un cert gust per la història de l’edat mitjana, s’havia convertit en un text extraordinàriament popular, com palesa el fet que fos el llibre més llegit entre el col·lectiu de caixers de supermercats anglesos l’any 1983, quan es va traduir a l’anglès, segons un reportatge de la *London Review of books*. És clar que llavors ja era avalat per alguns dels premis més importants de França, com el Médicis, i ja es començava a parlar de la possibilitat que se’n fes una versió filmica.

Però què era en realitat aquella novel·la? N’era una de policíaca o de negra, com suggeria la trama d’assassinats a l’abadia del nord d’Ità-

Umberto Eco, en una imatge d’arxiu. vw

Però què era en realitat aquella novel·la? N’era una de policíaca o de negra? O era una novel·la històrica de caràcter religiós?

lia on s’encaminen el frare franciscà Guillem de Baskerville i el seu ajudant Adso de Melk per assistir a un concili entre els delegats papals i els representants de l’emperador Ludovic IV de Baviera per discutir sobre l’heretgia d’una nova branca de l’orde franciscà? O era una novel·la històrica de caràcter religiós amb una forta influència de la passió de l’autor per l’art romànic? Es podia considerar una novel·la filosòfica,

El riure mata a la novel·la d'Eco. PINTURA ANÒNIMA DEL SEGLE XV

Però no tenim cap mena de dubte que 'El nom de la rosa' és també un gran tractat sobre l'edat mitjana. Destaca que hi hagi referències explícites a texts catalans de l'època, i en dos moments molt especials de la novel·la

era una mescla de tot plegat o un producte de superposicions de la cultura pop, com va apuntar algun crític?

Doncs hi ha una mica de tot això i moltes coses més i possiblement deu ser la mescla de tot plegat què ha fascinat milions de lectors al llarg d'aquests quaranta anys. Sobre el joc amb la novel·la negra, no n'hi ha dubtes. Hi ha un misteri i una investigació al voltant de què passa a la biblioteca de l'abadia. Però a més, Guillem es diu 'de Baskerville', igual que el gos dels Baskerville, el primer dels casos del popular detectiu Sherlock Holmes. Per tant, Eco fa una picada d'ullet als coneixedors de la tradició a l'hora de batejar el seu protagonista. I de la filosofia també, perquè el pensament medieval hi és ben present: destaca l'homenatge explícit a Guillem d'Ockham, que va introduir el raonament lògic al pensament de l'època. I és clar que *El nom de la rosa* és una novel·la històrica amb passió per l'art, com és palès al llarg de tot el text, però a la vegada conté prou elements interessants i més homenatges, com el fet que el bibliotecari que custodia els llibres de l'abadia sigui cec i es digui Jorge de Burgos. Aquesta vegada s'al·ludeix a Jorge Luis Borges, l'autor argentí que també va acabar cec i que havia estat director de la biblioteca nacional del seu país. I potser hi ha una evidència menys clara, però molt més pròxima per als estudiants que omplien les classes del professor: la novel·la comença amb la frase 'Era un matí gris de la darrerria de novembre', precisament

l'única frase pronunciada pel gos Snoopy del seu projecte de novel·la que mai no acaba d'arrencar.

Umberto Eco va ser encara molt més atrevit i va anar una passa més enllà. I és que el llibre cita fragments del volum segon de la *Poètica* d'Aristòtil (l'autor més esmentat). I no passaria res si no fos perquè aquest segon volum del llibre aristotèlic s'ha perdut i, per tant, tots són una pura invenció d'Eco, que és capaç de posar-se al nivell del savi grec.

Els referents catalans

Però no tenim cap mena de dubte que *El nom de la rosa* és també un gran tractat sobre l'edat mitjana. Destaca que hi hagi referències explícites a texts catalans de l'època, i en dos moments molt especials de la novel·la. El primer és quan el jove novici Adso de Melk manté relacions sexuals per primera vegada. Quan ha de narrar la trobada amb la noia, fa referència a alguns versos del *Cançonet de Ripoll*. Aquesta obra, coneguda també per *Cançonet eròtic de Ripoll* o *Carmina Rìvipullensia* (el nom en llatí), són vint poemes eròtics trobats al monestir de Ripoll que daten del darrer terç del segle XII. Són escrits en llatí i són el recull més important de temàtica eròtica de Catalunya en aquesta llengua. Va ser el bibliotecari Pròsper de Bofarull qui va catalogar i relligar els volums del fons literari de Ripoll quan el 1820 es va incorporar a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i gràcies a ell es va salvar el text, perquè el volum va acabar a Barcelona i no va tornar a Ripoll, on es va cremar l'arxiu amb la

A Umberto Eco no li va agradar gens l'adaptació cinematogràfica de 'El nom de la rosa'. IMDB

desamortització del 1835. Va ser anys més tard quan Lluís Nicolau d'Olwer va descobrir els poemes i els va publicar l'any 1923. La temàtica és en relació amb la dels goliards, és a dir: vi, joc i dones; i especialment amb la manifestació més coneguda d'aquest gènere, el *Carmina Burana*.

Per tant, Umberto Eco coneixia els poemes del *Cançonner de Ripoll* (per cert, posteriorment Vicent Andrés Estellés també va escriure un volum d'obra pròpia anomenat *Cançonner de Ripoll*), però en canvi és altament improbable que els hagués pogut conèixer el seu personatge Adso de Melk, i més si van acabar ocults dins un altre còdex durant gairebé vuit-cents anys.

El segon moment en què la cultura catalana és esmentada al *long-seller* és quan

el jove Adso, turmentat pels seus mals d'amors, cerca una solució a la cèlebre biblioteca de l'abadia. I hi consulta els tractats mèdics d'Arnau de Vilanova, especialment el seu guarniment del mal d'amor. Segons que explica Gemma Pellissa Prades al bloc de l'Institut de Recerca en Cultures Medievales: «A l'edat mitjana la passió amorosa no era simplement una qüestió moral, sinó que va ser considerada una malaltia (o un símptoma d'un mal funcionament físic provocat pel sobreescalfament del cervell arran de l'experimentació de plaer), com es recull al *Tractat sobre l'amor heroic* d'Arnau de Vilanova (c. 1270), el primer tractat mèdic dedicat íntegrament a aquest tema a Europa. L'autor enumera els símptomes de l'enamorament, entre els quals l'insomni, la pèrdua

de gana i de set, l'aprimament, el color grogós de la pell i els sospirs en absència de la persona estimada (...) aquests símptomes són difícils d'ocultar i el diagnòstic és evident per a tothom. Un cop detectada la malaltia cal, doncs, posar-hi remei, atès que 'si no es fa front amb urgència a aquesta fúria, acaba generant malenconia, sovint deriva ràpidament en mania i, cosa que és més greu, la majoria de les vegades els afectats llanguixen fins a caure en perill de mort' (*Tractat sobre l'amor heroic*, p. 77).» Vet aquí doncs, que un dels llibres més llegits arreu del món fa referències ben explícites a dos dels cims de la cultura catalana medieval.

Una pregunta obligada que ens hem de fer és: i què va passar després d'aquest gran èxit d'Eco? Com va afectar

aquest llibre la resta de la seva producció literària? Doncs aquí sembla haver-se produït una espècie de maledicció, perquè l'èxit d'*El nom de la rosa* i de l'adaptació fílmica –a Umberto Eco no li va agradar gens, fins al punt que mai més no ha venut els drets de cap altre llibre– ha ocultat en bona part els altres de l'autor, que s'han venut bé, però no han arribat mai a aquestes xifres de vendes. Això sí, el seu prestigi com a intel·lectual ha augmentat extraordinàriament en aquests quaranta anys i va arribar a ser doctor *honoris causa* en trenta-vuit universitats, entre les quals la Pompeu Fabra. I una curiositat afegida: Eco hi va manifestar una altra de les seves grans passions, ser expert ni més ni manco que en James Bond, l'agent de sa majestat amb llicència per a matar.

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 6-10 de gener

Dijous 9**Aamer Anwar: 'El govern de Catalunya hauria d'alliberar Junqueras'**

ALBERT SALAMÉ

Divendres 10**Germà Bel: 'Una vegada investit, adeu pressió per a Pedro Sánchez'**

ADIVA KOENIGSBERG

Dijous 9**Diana Riba: 'A Europa ningú no s'espera que el Suprem no acati el TJUE'**

ALBERT SALAMÉ

GERMÀ BEL

‘Una vegada investit, adeu pressió per a Pedro Sánchez’

Entrevista amb l'economista i ex-diputat al Parlament de Catalunya sobre l'actualitat política

ADIVA KOENIGSBERG

ANDREU BARNILS

Ens trobem l'economista Germà Bel al despatx de la UB on treballa escoltant música de Coldplay a tot drap. Les notes de 'Viva la vida' s'escolen per un passadís buit. Bel escriu un correu electrònic en anglès cap a Polònia. 'Espera que acabi, un moment! Ara comencem!'

I mentre escriu i escolta, ens parla: 'Jo no sé treballar i prou. He de fer coses a la vegada. Estudiava els apunts mentre era a la tarima fent de DJ a les Cases d'Alcanar. I música a tot drap, sí.' És dimecres i hem vingut a parlar amb Germà Bel, militant del PSC del 1980 al 2004, ex-diputat de Junts per

Catalunya i economista amb un cap a cent per hora i mirada inquieta. Volem parlar de la investidura de Pedro Sánchez, de l'acord ERC-PSOE, de les eleccions catalanes i del futur de l'economia. I ens trobem un Germà Bel molt contrari a la investidura de Pedro Sánchez.

No crec que l'acord ERC-PSOE sigui efectiu

La qüestió catalana ha creat un problema de convivència allà

—Valoreu-me l'acord ERC-PSOE, si us plau.

—Entenc que mostrar diàleg i flexibilitat és una cosa agradable. I entenc que hi ha gent que necessita un parèntesi. Però no crec que l'acord sigui efectiu.

—Per què?

—Perquè si l'esquerra espanyola sap que pot governar Espanya sense adreçar la qüestió catalana, no l'abordarà. Per què ho ha de fer? Pot restar-li suport a la resta d'Espanya. I quan el PSOE no adreci la qüestió, Podem dirà que és lògic: no es podia fer perquè no tenien prou força. Jo crec que les idees de Pedro Sánchez sobre la qüestió catalana són les que exposava quan deia que Torra era un racista. S'hi va afegir. Respecte a Catalunya, Sánchez és pràctic. Si reprimir li és pràctic, reprimirà. Si li es pràctic obertura, la mostrarà. Si dir 'federalisme' és pràctic, ho dirà. I si no, no.

—Si no feies acord, el risc era un govern del PP.

—No crec que els del PP traguessin més de quatre ulls. Zoido no ha estat més dur que Marlaska.

—El risc també era la ultradreta.

—Si algú creu que Vox executaria gent a les cunetes, llavors fa bé d'intentar evitar com sigui el risc. Però jo no crec que Vox executés gent. Vox el veig més com un Salvini o el Front National francès. El risc de veure gent executada a les cunetes explicaria el gest d'oblidar-ho tot i lliurar-se al PSOE. Però aquest risc no l'hi veig. Passa que a qui vol usar la temor per explicar les seves accions, atemorir-se li resulta molt fàcil. I una altra cosa que veig que a la gent li fa por, i a mi no: una intervenció institucional. Això passa quan no es diu. Quan es diu, no passa.

—Gràcies a l'acord, el PSOE depèn dels vots d'ERC.

—No és cert. Què farà ERC? Tombarà el pressupost al PSOE i deixarà que Vox arribi al govern? Farà caure el PSOE amb el perill de la ultradreta? Ja som adults.

ERC és irrellevant, a partir d'ara. I no té marge per a no aprovar el pressupost. Per què si no l'aprova... seran culpables que vingui la dreta!

—Amb l'acord han aconseguit una taula de negociació.

—La taula d'Ikea que compren, tots sabem què és. Si vols que t'escoltin, això s'arregla amb un Tinder. Per a això serveixen. Les taules de negociació no són per a escoltar-se i prou. Però en política tot necessita el seu temps. Acceptem-ho. Calen unes setmanes per a veure l'andante que porta. Però ara imagina't que passen unes quantes setmanes i no hi ha cap resultat de la taula (cosa que no sorprendria ningú, ni dels partidaris ni dels detractors). Aleshores, sense resultats, ve el pressupost, i què faran? Votar-hi en contra? I que vinguin els de Vox?

—L'hauríeu investit, Sánchez?

—No.

—Sou del 'com pitjor, millor'?

—No. Per mi el pitjor és la visió de Sánchez sobre Catalunya: un conflicte de convivència entre els catalans. Tot s'encapsula aquí. Jo no l'hauria investit. Hi insisteixo, si l'esquerra espanyola sap que pot governar sense adreçar el problema, no ho farà. I no parlo de la independència. Parlo d'anar més enllà d'Ikea. El PP tenia una política per a Catalunya: eliminar el conflicte. Sánchez diu que el conflicte és entre els catalans. I jo no he de fer res. Sánchez és pitjor que el PP.

—El pacte PSOE-ERC també els duu problemes, als socialistes. El problema de convivència el comencen a tenir ells.

—Vaig més enllà. Sempre l'han tingut. La qüestió catalana ha creat un problema de convivència allà. Aquí, no. Aquí, d'identitarisme entre gent hiperidentitària espanyola que es pensen que per a ser amics hem de tenir el mateix passaport. Això és senyal que no han voltat. A Sánchez el veus quan diu què pensa lliurement, no quan necessita els vots. Sánchez no ha formulat mai una

*El que els feia estar
amb tensió i amb
pressió era la no-
investidura*

ADIVA KOENIGSBERG

política més enllà de vaguetats. I el PP, sí. I la repressió ha estat més dura amb el PSOE.

—El pacte els porta tensió i pressió política, als socialistes.

—No. Allò que els feia estar amb tensió i pressió era la no-investidura. Era la mort de Pedro Sánchez. Una vegada investit, adeu pressió per a Pedro Sánchez.

—Li poden fer una moció de censura.

—No, hi inisisteixo: ERC, Podem i la resta no votaran moció perquè seria arriscar-se que Vox pugui al govern, oi?

—Quins serien els passos següents, per part del PSOE, sobre Catalunya?

—El PSOE amb la qüestió catalana ho tindria fàcil. Comencem amb Torra. Poden portar un recurs d'inconstitucionalitat amb suspensió cautelar de

l'article de la LOREG que permet que la JEC inhabiliti Torra. I efectivament hi ha hagut un cop d'estat jurídic. I per tant han de desmantellar l'òrgan. I això ja és més difícil. Però, en el fons, aquesta hauria de ser la prioritat: eliminar de dalt a baix el que ha quedat del franquisme, incrustat al sistema judicial.

—I el segon cas, Oriol Junqueras. Què hauria de fer el PSOE?

—Doncs el PSOE ha d'obrir la porta de Junqueras. Aquí hem oblidat que el TJUE ha anul·lat una sentència i ha tingut l'amabilitat corporativa de dir al Suprem que actuï. Però la sentència ja ha estat anul·lada per l'òrgan competent. Un govern normal a Europa aniria a veure els qui tenen la clau i diria: 'Obriu, que la sentència de Junqueras ha estat anul·lada.' Passa que la UE no té força coercitiva, en sentit físic.

—M'heu fet veure el doble joc del PSOE i afins en el cas d'inhabilitar el president Torra.

—En l'estructura territorial d'Espanya el PSOE és un partit conservador. I en els òrgans institucionals sempre hi ha membres pròxims al PSOE que acaben fent el joc a l'status quo. Ho vam veure amb l'estatut, quan els magistrats azañistas del PSOE van pactar amb els del PP, i ho hem vist ara amb la JEC i el president Torra. Una magistrada, Ana María Ferrer, promoguda per Rubalcaba, i que el PSOE promovia fa un any per a ser vice-presidenta del Suprem, ha votat a favor d'inhabilitar Torra. No és la dreta i prou. El PP és status quo i el PSOE també ho és, quan toca. Vull recordar que el Constitucional i el Suprem van avalar la doctrina Parot: aplicar amb caràcter retroactiu canvis desfavorables al condemnat. I que jo recordi, fora de sistemes obertament nazis, ni Mussolini no s'hi s'atrevia, aquest és un sistema que no es fa servir. Són una colla de prevaricadors. Aquell dia el sistema es va esfondrar.

—Junts per Catalunya acabarà entrant a la taula de negociació. Amb ERC els diferencia la retòrica. En els fets, tots dos a la taula.

—No em toca fer partidisme. Sí que crec que si hi ha taula de negociació, ha de ser entre governs. I al·lucina molt que ara Junts digués que no hi van. Una cosa és que no volgués investidura. L'altra és que hi ha estat, i amb taula de negociació canvia l'escenari. El marc és nou. I espero que l'operació no democràtica de fer fora Torra, no funcioni.

—Avançar eleccions catalanes. Com ho veieu?

—Per a fer què? Per a canviar l'interlocutor i reemplaçar Torra? Mireu, l'operació Torra és l'operació de deshumanització més grossa que he vist mai. Segon, que es calcin els qui vénen darrere. Tots aquests que tenen fotos amb el cartell d'Espanya ens roba, i que ara volen arribar després de Torra, què esperen, canviant Torra? Que millorarà? Els faran el mateix a ells!

Per a què cal canviar govern? Que no hi ha majoria parlamentària? El pressupost no es negocia? Els partits del govern, en marxen? Oi que no? El moment de les eleccions per a veure el pes de cadascú era el març del 2018. Després de no invertir Puigdemont, incomplint un acord, s'havia de decidir qui marcava el pas. Van decidir que no feien eleccions i que no manava ningú del tot. I que farien un govern efectiu, quan tothom sabia que no depèn del govern, de ser efectiu. Depèn de l'administració. I a les escoles s'ensenyava i als hospitals s'operava. L'administració funcionava. Van voler un govern per a mantenir les subvencions, els sous, i evitar una intervenció. Doncs ara, per a què eleccions? Per a saber qui mana? Si abans vau decidir que no manés ningú? Home, tu.

—Sou economista. Contracció econòmica. N'hi haurà?

—Ho dic des de l'abril. L'etapa més llarga sense contracció als Estats Units és la d'ara. Des que hi ha sèries històriques. Si els cicles no han deixat d'existir, datats des dels faraons, l'important no és saber si n'hi ha (perquè n'hi ha) sinó com et troben. I el 2008 el deute públic espanyol era del 36%. I ara és del 97%. Ara la UE ja ha demanat d'equilibrar el pressupost. És a dir, reduir despesa o augmentar impostos. La contracció té efectes sobre els llocs de feina o la fiscalitat. Serà un gran test per al govern de coalició PSOE-Podem. Això, i no ERC, podria ser un problema per al PSOE. Com afrontar el cicle econòmic amb Podem o sense per al PSOE no és el mateix. Com ho gestionaran? Quan passi això, això de Catalunya serà irrellevant perquè els catalans hauran decidit que ha deixat de ser rellevant.

—Els catalans mateix hauran decidit que ho sigui?

—Sí.

—Us veig pessimista.

—Acabem d'invertir un president espanyol que té com a màxima que hi ha un conflicte entre catalans. Tu mateix. ■

Una vegada investit, adeu pressió per a Sánchez

El PSOE ha d'obrir la porta de Junqueras

Quin recorregut té ara la defensa de Junqueras contra la decisió del Suprem?

Europa El Parlament Europeu ha de decidir aviat si protegeix Junqueras, com li reclama ERC, o bé el desposseeix de l'escó arran de la decisió del Tribunal Suprem espanyol

Oriol Junqueras amb el seu advocat, Andreu Van den Eynde, abans de començar el judici. ACN

ROGER GRAELLS FONT

Oriol Junqueras finalment no serà dilluns al ple del Parlament Europeu a Estrasburg. L'eurodiputat i president d'ERC continuarà empresonat per decisió del Tribunal Suprem espanyol, que li ha aplicat la inhabilitació suspesa amb la sentència condemnatòria del 14 d'octubre. El mateix tribunal va deixar-la en suspens perquè tenia dubtes i esperava

la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. Manuel Marchena i els altres sis magistrats del tribunal del procés han fet una interpretació particular de la sentència del Tribunal de Luxemburg, amb una resolució que ha alçat la indignació entre l'independentisme i també entre els eurodiputats.

La sentència de Luxemburg reconeixia la condició d'eurodiputat i la immunitat de Junqueras d'ençà de la proclamació del resultat de les eleccions europees, el

13 de juny, i la sessió constitutiva de l'eurocambra, el 2 de juliol. Immediatament, el Parlament Europeu va reconèixer-li aquesta condició, quan feia mig any que el Suprem havia formulat la qüestió pre-judicial a Luxemburg. Però el Suprem no va esperar-se a rebre una resposta per a condemnar Junqueras i els altres presos polítics a cent anys de presó. Marchena va arribar a enviar una carta a Luxemburg comproment-se a acatar la sentència, però malgrat tot el Suprem

La sentència de Luxemburg reconeixia la condició d'eurodiputat i la immunitat de Junqueras d'ençà de la proclamació del resultat de les eleccions europees

La defensa de Junqueras presentarà ben aviat un recurs de súplica al Suprem contra la decisió de Marchena i la sala segona

ha decidit que la situació de Junqueras no canvia, com si no hi hagués hagut cap pronunciament de la justícia europea. A més, a la interlocutòria Marchena es permet de fer befa i desacreditar la defensa de Junqueras i també les al·legacions de l'advocacia de l'estat espanyol.

Ni llibertat ni immunitat ni suplicatori. La interlocutòria del Suprem dóna un cop de porta a Junqueras i al Tribunal de Luxemburg i pot desembocar en un enfrontament entre la justícia espanyola i les institucions europees. En bona part, això dependrà en primer lloc de la reacció del Parlament Europeu, que ja ha rebut la interlocutòria del Suprem i la carta de Marchena comunicant al president de l'eurocambra, David Sassoli, la inhabilitació de Junqueras. Els serveis jurídics de l'eurocambra estudien què han de fer. El 19 de desembre, quan Luxemburg va desautoritzar el Suprem i donà la raó a Junqueras, Sassoli exigí que Espanya acatés la sentència.

El govern, tot i tenir la competència de gestió de les presons, no pot fer res perquè Junqueras sigui dilluns a Estrasburg. Ahir la portaveu de l'executiu, Meritxell Budó, va fer marxa enrere i

assegurà que qualsevol permís penitenciari depenia de la decisió del Suprem. Dimarts, a la conferència de premsa del consell executiu, havia insinuat que hi havia un 'mecanisme' per a driblar Marchena. Les declaracions de Budó van molestar ERC i la defensa de Junqueras. Ahir, el vice-president del govern, Pere Aragonès, va respondre-hi defugint d'especular amb opcions que consideren que no són viables, com ara obrir les presons. 'Al cap d'un minut les tornarien a tancar i ho faria el Tribunal Suprem mateix, si no els mossos d'esquadra que hi ha a la porta', va dir.

La via interna fins a Estrasburg

La defensa de Junqueras presentarà ben aviat un recurs de súplica al Suprem contra la decisió de Marchena i la sala segona. Ho va anunciar Aragonès, que també va demanar al Parlament Europeu que protegís la immunitat de Junqueras. Aragonès va assegurar que s'exhauririen totes les vies judicials per a defensar Junqueras, inclosos els tribunals europeus.

Si el Suprem tomba aquest primer recurs, la defensa pot recórrer al Tribunal Constitu-

cional espanyol per vulneració dels drets polítics de Junqueras i els seus electors. Si el Constitucional no concedeix l'empara, obrirà la via per acudir al Tribunal Europeu dels Drets Humans. Aragonès no va descartar que es presentés un recurs al TJUE per l'incompliment de la sentència, amb petició de mesures cautelars. Tanmateix, fonts jurídiques afirmen que no poden fer-ho directament i que només seria possible amb accions independents per infraccions del dret europeu contra actes de l'eurocambra o amb una denúncia prèvia de la Comissió Europea.

En canvi, José Luís Martí, professor de dret a la Universitat Pompeu Fabra, assegurava en un fil de piolets que la defensa sí que pot presentar un recurs al Tribunal General de la UE, a més de demanar protecció al Parlament Europeu.

Alhora, ERC confia que el cas de Junqueras s'inclouï en l'informe jurídic del Parlament Europeu sobre la recollida de les credencials dels eurodiputats. Aquest informe es votarà al ple entre el 29 i el 30 de gener i els republicans esperen que la cambra europea hi verifiqui les credencials de Junqueras. ■

AAMER ANWAR

'El govern de Catalunya hauria d'alliberar Junqueras'

Entrevista a l'advocat de Clara Ponsatí sobre la situació judicial de la consellera a l'exili i el moment actual del procés d'independència català i escocès

ALBERT SALAMÉ

JOSEP CASULLERAS NUALART

Quan Aamer Anwar parla és una torrentada, i res d'allò que diu no és superflu. Fa dos anys que defensa la consellera Clara Ponsatí a Escòcia dels intents de la justícia espanyola d'extradir-la, i durant aquest temps ha anat veient amb preocupació l'evolució que ha seguit el procés català enmig de la repressió judicial, política i policíaca que ha desplegat l'estat

espanyol. Anwar ens en parla en una conversa que tenim amb ell a Gràcia, un matí d'aquesta setmana que passa a Barcelona, convidat per VilaWeb a participar en un acte per a subscriptors del diari al CCCB avui, dijous 9 de gener, a les 19.00; un acte que podreu veure també en vídeo en directe. Ha aprofitat l'estada per fer contactes polítics, per entrevistar-se amb autoritats i amb

persones que poden formar part dels testimonis en el judici sobre l'extradició de Ponsatí. Entre els proposats, hi ha l'ex-president Mariano Rajoy i el president Pedro Sánchez. No vol tan sols que l'euroordre sigui refusada per manca de fonament jurídic, sinó que també vol aprofitar el procediment per a denunciar internacionalment aquest cas de persecució política i criminalització

El govern de Catalunya hauria d'alliberar Junqueras perquè és una detenció il·legal

Em sembla que Espanya es rendirà

d'un moviment polític. Perquè, de Pedro Sánchez, no se'n refia.

—Confieu que Pedro Sánchez faci passos per a resoldre el conflicte?

—Jo ja no tinc confiança en Pedro Sánchez per a resoldre la crisi catalana. Ha demostrat que és un polític feble, un dirigent feble, ha provat d'utilitzar aquesta crisi per a exhibir la seva autoritat, mostrant que podia ser més dur que Rajoy. Quan va arribar al poder la primera vegada hi va haver una il·lusió, una esperança, una creença que optaria per una solució política. Però han passat dos anys i tenim presos polítics, condemnats a cent anys de presó, tenim exiliats, tenim aquesta humiliació. La seva feblesa és la base sobre la qual ell ha creat un buit per a l'ascens de l'extrema dreta. Hem vist Vox acusant els presos polítics catalans, condicionant l'agenda del parlament espanyol per fer-lo més d'extrema dreta, més dur. Gairebé sempre que algú intenta tenir una línia dura a Espanya, ha de ser més dur amb els catalans; cada vegada que volen demostrar que són polítics forts han de destruir les aspiracions catalanes envers la independència.

—Aquesta feblesa que dieu és una oportunitat per a l'independentisme?

—Pot crear oportunitats per a Catalunya. Perquè vol dir que els partits independentistes podrien refusar de cooperar-hi, li podrien retirar el suport, negar-se a negociar les demandes de Sánchez, que es troba en una posició de tal feblesa que la qüestió és si podrà fer res. Perquè si es tracta de negociar per negociar, quin sentit té? No has parlat durant molt de temps i encara teniu presos polítics i exiliats i un president a qui volen inhabilitar. Ja vaig dir fa un temps sobre Sánchez que això no era una negociació política, sinó gangsterisme. Perquè aparenta ser un president de govern socialista, i jo em considero un socialista i no m'hi sento representat, per la manera com ha tractat la gent de Catalunya, les institucions catalanes i els seus representants. És una desgràcia,

és un abús. I ho continua fent, i ho fa perquè és feble.

—La via de la negociació que ha començat ERC amb el PSOE no és bona? No s'hauria de provar?

—Al final la gent necessita parlar. D'una banda, estic d'acord que cal parlar, perquè si no ho proves mai no hi haurà cap oportunitat. La qüestió és que Catalunya és la darrera colònia d'Espanya. Espanya ha tingut un imperi durant sis-cents anys. I quan has tingut un imperi i un poder colonial, et comportes com un negrer. I si els esclaus contínuament van cap al seu amo dient-li: 'Si us plau, amo, puc ser lliure? Pots trencar les meves cadenes?', què penses que farà l'amo? Antigament l'amo acabava vestint més bé els esclaus, els alimentava, es presentava com un amo just. I hi ha el perill de caure en això. Perquè Espanya té l'ajornament. Tenen temps, i poden dir que negociaran mig any, un any, un any i mig... ho poden ajornar, tenen temps, i això va bé a Espanya, però no pas a Catalunya, perquè divideix el moviment independentista. Ja hem vist els dos principals partits com es barallaven. El poder colonial sempre vol això, la divisió. És la norma de la divisió. Si els partits catalans estiguessin units finalment Espanya tindria un problema. Però de moment van dividits, i tothom mira qui té poder, qui té un lloc a la taula. No m'interessa la cadira a la taula de negociació amb Pedro Sánchez, si no em donarà res. En pots treure un pastisset i una tassa de bon te, però realment no donarà res, no hi ha condicions prèvies... Bé, sí, els condicionants són que la independència de Catalunya no és damunt la taula. No hi ha cap discussió sobre això. Aleshores com pots dir que això és una negociació justa?

—Dieu que els partits vagin units, però per a fer què?

—Fonamentalment, per a parlar amb una única veu. Ara tenen la necessitat de treballar per als interessos nacionals. Perquè l'ajornament divideix el moviment i es va acumulant, a cinc o deu anys ja. Teniu dues opcions: caminar seguint

Els polítics es van oblidar que el poder està en la gent

ALBERT SALAMÉ

les empremtes del passat, que vol dir repetir la persecució contra els presidents —deu dels dotze darrers—, lamentant que Espanya fa això o que fa allò, o bé prendre una direcció diferent, és a dir, observar els errors. Espanya sempre aplica la mateixa fórmula, repeteix la mateixa posició. Per començar pren els vostres polítics d'ostatges, els condemna a la presó, uns altres a l'exili, després refusa d'acceptar la decisió de l'alt tribunal europeu i després desqualifica el president de Catalunya. És com rebre una bufetada, i una altra, i una altra... Oh, i després de deu bufetades dieu: seguim i encaixem les mans i prenem un te. Ho faríeu al pati de l'escola amb els abusanens?

—**Quina força té Catalunya per a poder fer res més que no sigui provar aquesta via?**

—La seva gent. Em sembla que després de la sentència, quan els ciutadans va sortir als carrers, els polítics es van oblidar que el poder rau en la gent. És el poder de la gent que va permetre el referèndum d'independència. Els partits polítics han oblidat el poder de la gent.

Però no són tan sols soldadets de plom que pots moure ací i allà en un tauler. Una vegada els has demanat que surtin al carrer has de fer alguna cosa. És com amb els focs d'artifici; quan els disparen tothom mira al cel: que bonic, impressionant... Però els focs sempre baixen a terra, i per a fer alguna cosa amb aquests focs has de decidir quina direcció han de prendre. Això vol dir tenir un pla i explicar-lo a la gent: aquest és el nostre pla, pas a pas. A mi em sembla que ara tothom vaga amb una bena als ulls dient: volem parlar, volem negociar, volem que ens truquin... Però ningú no sap quin rumb cal prendre. I això és una feblesa. Allò que més aterreix l'estat espanyol és la gent. Perquè no poden empresonar milions de catalans.

—**No poden ficar a la presó milions de persones, però sí que han demostrat que poden tancar molts dirigents polítics i socials. I això fa por.**

—El temps de la por s'ha acabat. No té sentit anar recordant la història de la repressió, la de fa tres-cents anys, la que va haver de suportar Companys, la

del franquisme, dels exiliats, dels sacrificis que s'han fet, perquè allò que la gent de Catalunya entoma ara és menor comparat amb èpoques passades. De manera que si els líders polítics tenen por haurien de plegar. Haurien de saber que tenen una gran responsabilitat, i no els envejo pas per això, perquè es mouen pels viaranys dels gegants, de la història, dels seus avantpassats, i tenen la responsabilitat de no cometre els mateixos errors. No pot ser que aquest moviment hagi de celebrar les seves derrotes, sinó els seus èxits. I Espanya no pot fer sortir la policia a pegar dos milions de persones que surtin al carrer. O sigui que és l'hora que els dirigents polítics facin efectiva la voluntat dels ciutadans. Quanta por més necessiteu? Teniu presos polítics, el president inhabilitat, exiliats, policia espanyola enviada a Catalunya a reprimir una vegada i una altra. Quanta por més us cal? La gent gran és qui en podria tenir més, perquè tenen la memòria del franquisme, i en canvi vam veure com sortien a defensar els col·legis electorals; tant hi feia si venia la policia. Si ells ho poden fer, els joves i els líders també.

—Penseu que el govern català hauria d'alliberar Junqueras perquè anés a Estrasburg?

—El govern va tenir una situació complicada quan van traslladar els presos als Lledoners. Passaven a ser els carcellers. Fa un temps, quan vaig anar a veure els presos als Lledoners, els vaig dir que ja tenien les claus, que podien obrir la porta. Però la qüestió és que els presos no n'haurien volgut sortir. Perquè volien continuar el procés. Però ara tenim una situació en què Espanya ha demostrat que actua de manera il·legal perquè el TJUE ha dit que l'empresonament de Junqueras és il·legal. Si el TJUE diu que això és il·legal, Junqueras hauria de ser alliberat i el govern de Catalunya hauria de dir: 'Alliberem el senyor Junqueras perquè és una detenció il·legal i ha de poder prendre possessió de l'escó a Estrasburg.' Obrir la porta, agafar un vol i el 13 de gener ser al Parlament Europeu. Té immunitat perquè el poble de Catalunya el va elegir. A Espanya hi ha una colla d'hipòcrites, perquè diuen que cal obeir la llei però ells no ho fan. No poden passar per damunt del Parlament Europeu i dir que no, que la immunitat de Junqueras s'ha de suspendre.

—El govern tindria la legitimitat de fer-ho?

—Sí, Catalunya és part de la UE, i és una qüestió que Junqueras ha de decidir si vol fer.

—Quines conseqüències tindrà la sentència del TJUE per a Clara Ponsatí?

—El 31 de gener s'executarà el Brexit. Això directament implicarà que hi haurà més escons d'eurodiputat per a l'estat espanyol, i Clara Ponsatí en tindrà un. Si és elegida eurodiputada, tindrà immunitat, com Comín i Puigdemont. I aleshores començarà un debat legal sobre si Espanya retirarà l'euroordre o no, però que si més no podrà moure's per Europa, per més que continuï el procés d'extradició a Escòcia. I podrà prendre possessió de l'escó al parlament. Aquesta és la primera conseqüència. La segona és que si Espanya té sentit comú –que

ALBERT SALAMÉ

penso que l'ha perdut – hauria de suspendre l'euroordre i acceptar allò que és una derrota humiliant, la humiliació d'Espanya al nivell més gran, als tribunals europeus, al Parlament Europeu. Tenim la intenció de combatre a tots els nivells en el cas de la Clara, contra això que fa Espanya. Em sembla que Espanya es rendirà, perquè entenen que no poden continuar endavant.

—Però si Espanya no retirés l'euroordre, seria possible que el procés d'extradició continués endavant per més que Ponsatí fos eurodiputada?

—Sí, és possible. Però és un territori desconegut. Són preguntes que no s'han formulat mai. L'euroordre és pensada per impedir que presos polítics siguin extradits als seus països, i aquestes qüestions fins ara no s'havien formulat. Jo penso que sí que serà eurodiputada i que tindrà immunitat mentre duri el procés d'extradició. La qüestió és si les autoritats britàniques suspendran l'extradició aleshores. És una possibi-

litat, és clar. Però som en una situació diferent que a Bèlgica, són sistemes judicials diferents, al Regne Unit no som al cor d'Europa i durant aquest procés n'anem marxant. Una altra complicació és aquesta, que sortim d'Europa.

—I el sistema d'euroordres continuaria essent vàlid al Regne Unit?

—El tractat europeu d'extradicions és probable que continuï perquè les autoritats judicials britàniques pensen que és una arma molt poderosa per a l'extradició de delinqüents; no volen que n'hi hagi que s'amaguin al Regne Unit ni que els nostres s'amaguin a Europa. Fa temps s'amagaven a la Costa del Sol, que en dèiem Costa del Crim. I ara se suposa que el sistema d'euroordres és útil per a homicides, traficants, per a casos d'abusos de menors, pedòfils... I ara s'ha utilitzat contra algú com la Clara Ponsatí, una de les acadèmiques més distingides en Economia i Finances. I què ha fet ella? Exercir el dret d'autodeterminació en una votació pacífica... Penso, en resum,

que després del Brexit el Regne Unit mantindrà les euroordres perquè ni la policia ni els jutges no la volen perdre. Em penso que si tornessin al tractat d'extradició previ a les euroordres, l'extradició de la Clara seria impossible.

—Si Ponsatí és eurodiputada, podria tornar a Catalunya? Li recomanaríeu que ho fes?

—D'entrada espero que arribi el moment que prengui possessió de l'escó d'europarlamentària. S'ho mereixeria, ha lluitat per a això, amb dignitat, amb perseverança. Que pugui viatjar a Bèlgica, a Estrasburg, anar i venir del Parlament Europeu és una cosa, però anar a Catalunya és tota una altra qüestió. Només veuria possible que pogués tornar lliurement a Catalunya si Espanya alliberés Junqueras. L'han d'alliberar, si reconeixen la immunitat parlamentària i la legalitat europea. I si és així, això val tant per a ell com per la Clara, com també per a en Comín i en Puigdemont. Tots haurien de poder arribar a Barcelona lliurement i no ser detinguts. Però la pilota és a la teulada d'Espanya. Acceptaran aquesta legitimitat o la d'una colla d'individus de la Junta Electoral que no admeten que siguin eurodiputats?

—A Escòcia hi haurà una gran manifestació independentista aquest cap de setmana. Penseu que hi haurà un segon referèndum?

—Sí. I tant. La qüestió és quan. Penso que en Boris Johnson ha entrat en una via de col·lisió perquè una gran majoria dels escons escocesos són en mans d'independentistes i el govern escocès té un mandat per a un referèndum. Tenim l'SNP amb els Verds, que són la majoria. Però Johnson és un polític arrogant que juga de cara a la galeria a Anglaterra, no li interessa Escòcia i diu que no acordarà el referèndum. El problema no el tindrà ara, quan ha d'assegurar el Brexit, sinó l'any vinent, perquè els problemes reals de les polítiques dels tories amb el Brexit començaran a aflorar, i tindrem les eleccions escoceses. Crec que ara comencem a veure una divisió en els unionistes. A

Escòcia els laboristes han estat sempre molt fermament unionistes, i quan la gent que hi ha al capdavant dels laboristes escocesos diu que haurien de trencar amb el Partit Laborista britànic i donar suport al referèndum comencem a veure una ampliació del moviment independentista: a més de l'SNP i els Verds hi comencem a veure laboristes.

—Johnson es trobarà forçat a acceptar aquest segon referèndum?

—Sí.

—No preveieu que el segon referèndum s'arribi a convocar de manera unilateral?

—Nicola Sturgeon i més dirigents han repetit que no farien pas una DUI. Tothom assenyala la situació de Catalunya, però trobo que no és justa, perquè a Catalunya hi havia el mandat de la gent i es va tirar endavant. El govern escocès no pensa en aquesta opció, sinó amb la Secció 30 [per la qual el govern britànic transfereix a l'escocès temporalment la competència per a convocar el referèndum]. Els tories repliquen que la transferència es fa una vegada a la vida. Però si les condicions canvien hem de tornar a fer el referèndum. De manera que si el 2021 la majoria dels escons en les eleccions escoceses són aclaparadorament favorables al referèndum —cosa que penso que passarà—, com s'hi negaran? S'han de guanyar aquests escons al parlament, i no per la meitat més un, sinó per un 60% o un 70%. Aleshores els conservadors no ho podrien impedir.

—I seria un referèndum binari aquesta vegada?

—Ara penso que seria de tres preguntes: sí, no, i una tercera opció sobre la devolució de més competències. Perquè ens les van prometre la darrera vegada. El 2014 ens van dir que si votàvem no romandríem a la UE i tindríem més competències. Què ha passat?

—La tercera opció podria guanyar?

—No ho crec. Perquè Escòcia ja ha estat humiliada i menystinguda, i la gent no és estúpida. ■■■

Allò que més atorreix l'estat espanyol és la gent

Quanta por més necessiteu? Teniu presos polítics, el president inhabilitat, exiliats

DIANA RIBA

‘A Europa ningú no s’espera que el Suprem no acati el TJUE’

Entrevista a l'eurodiputada d'ERC al Parlament Europeu sobre els casos de Junqueras, Puigdemont i Comín

ALBERT SALAMÉ / ARXIU

ROGER GRAELLS FONT

L'eurodiputada d'ERC Diana Riba hauria d'entrar dilluns al Parlament Europeu acompanyada d'Oriol Junqueras. Ho ha decidit la justícia europea i l'eurocambra, que ha reconegut a Junqueras tots els drets com a eurodiputat del 13 de juny ençà –incloent-hi la sessió constitutiva del parlament, el 2 de juliol, en què no va poder prendre possessió del càrrec per la decisió del Tribunal Suprem espanyol de mantenir-lo empresonat. El Suprem ha de resoldre ara d'acord amb la sentència del Tribunal de Luxemburg i malgrat els entrebancs que prova de posar la Junta Electoral espanyola ordenant-ne la inhabilitació. Riba atén la trucada de VilaWeb per a parlar de la situació de Junqueras, però també de Carles Puigdemont i Toni Comín.

—Junqueras serà dilluns al Parlament Europeu?

—Sí. Creiem clarament que hi ha de ser perquè hi ha una sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) que ho diu i hi ha un Parlament Europeu que ho demana. Per tant, el dia 13 Junqueras ha de ser a Estrasburg.

—Quin marge té el Suprem per a mantenir-lo empresonat?

—Ens trobem amb aquesta mena de preguntes perquè fa dos anys que hi ha una repressió absoluta que ens fa dubtar si la justícia espanyola fa més política que no justícia. Si fem cada pas judicial com s'ha de fer, l'única cosa que pot fer el Tribunal Suprem és deixar lliure Oriol Junqueras perquè té immunitat i és eurodiputat. L'únic organisme que pot prendre-li aquesta condició és el Parlament Europeu. Hauríem de mirar enrere per a veure com hem arribat fins aquí. El Suprem, quan va fer les preguntes al TJUE, havia d'aturar tot el procés judicial. No va fer-ho i va continuar endavant, i ara ens trobem que han jutjat una persona que no podien jutjar perquè tenia immunitat. Per tant, la via judicial correcta seria deixar-lo en llibertat i anul·lar la sentència. Si el Suprem no ho

Si el Suprem no allibera Junqueras, s'aplicarà una sentència que és fora dels marcs de la justícia europea

El Suprem sempre ha tingut l'oportunitat de posar les coses al seu lloc, i ara en té una altra

fa, posarà l'estat espanyol fora del marc europeu, judicialment parlant. Si no l'allibera, s'aplicarà una sentència que és fora dels marcs de la justícia europea.

—**El Suprem exhaureix el temps, fins l'últim dia.**

—Aquesta és una de les conclusions que podem treure d'aquesta espera de la resposta a la sentència del TJUE. El 19 de desembre el Suprem ja s'hauria pogut manifestar. En lloc de fer-ho, va preguntar a les parts què en pensaven, cosa que no era necessària i que no aportava res, perquè amb una sentència tan clara no cal demanar l'opinió de les parts. Per tant, han volgut guanyar temps. Però crec que ara el temps se'ls ha girat en contra.

—**Quines conseqüències polítiques pot tenir a la UE que el Suprem privi Junqueras d'exercir els seus drets, reconeguts per les institucions europees, i no l'alliberi?**

—Com tot això que ha passat aquests dos últims anys, hi ha un xoc polític perquè ningú no s'espera que tot un Tribunal Suprem d'un estat membre de la Unió Europea no faci cas d'una sentència del TJUE. D'una altra banda, s'hauran de fer passos dins el Parlament Europeu perquè el parlament i el seu president han de defensar la institució si un estat membre la vulnera. Per tant, si el dia 13 Junqueras no hi és, hem de veure quins passos es fan per garantir que el parlament tingui el reconeixement de l'estat espanyol. S'hauran d'obrir noves fases, del Parlament Europeu cap al Suprem espanyol directament.

—**Quines opcions hi ha damunt la taula?**

—Hem de veure quines portes ens obre cada pas. Encara no ho hem estudiat a fons perquè esperem no arribar-hi. Però el primer pas seria que el Parlament Europeu reclamés per escrit al Suprem la presència d'Oriol Junqueras. Si l'estat espanyol se situa judicialment fora dels criteris europeus, haurem d'explorar unes altres vies com s'han explorat en uns altres estats membres quan un estat no ha fet cas de les sentències europees.

—**Parlem de l'aplicació de l'article 7 perquè la UE suspengui i sancioni Espanya?**

—L'article 7, o bé demanar que s'intervingui judicialment un estat. Ho haurem de veure, però esperem no haver d'arribar aquí. El Suprem sempre ha tingut l'oportunitat de posar les coses al seu lloc, i ara en té una altra. Poden reconèixer l'error.

—**La JEC vol evitar que Junqueras sigui eurodiputat. Diumenge va enviar una carta als eurodiputats perquè no restin callats en aquesta violació dels seus drets. N'heu rebut resposta?**

—Fa set mesos que sóc al Parlament Europeu i he vist que és molt necessari per als eurodiputats que hi hagi resolucions judicials que expliquin què ens passa. Posar gent d'un altre estat en una de les dues bandes és complicat, però la sentència a favor de Junqueras i el fet que encara no l'hagin deixat anar al Parlament Europeu van obrint els ulls a tot això que dèiem: que judicialment estem en una situació molt complicada des del primer dia que ens van citar a l'Audiència espanyola. Hem anat explicant les vulneracions de drets, les presons preventives... i ara ha arribat la sentència del TJUE. Resten a l'expectativa, però molt esverats per la situació.

—**La defensa ha demanat mesures cautelàries a la sala tercera del Suprem, que s'han de resoldre durant les hores vinents.**

—Vam presentar-les ahir i tenien quaranta-vuit hores. El Suprem pot congelar la decisió de la JEC perquè és absolutament irregular. Ha de passar aviat.

—**El president de l'eurocambra, David Sassoli, va instar Espanya a acatar la sentència de Luxemburg. La sensació és que el seu tarannà és molt diferent del de Tajani.**

—Les realitats són molt diferents. Tajani no va trobar-se amb una sentència del TJUE que implicava el Parlament Europeu quan ell n'era el president, però Sassoli sí. Les formes evidentment són molt diferents, però quan el tribunal emet aquesta sentència i et diu que

com a president del Parlament Europeu tens el deure de defensar la immunitat d'un eurodiputat, cosa que no s'ha fet fins que no hi ha hagut la sentència del TJUE, has de canviar d'actitud. No tan sols l'actitud formal, sinó que has d'emprendre tràmits jurídics i administratius seriosos per a defensar la immunitat de Junqueras. Sassoli fa allò que li demana el TJUE, no la seva ideologia política.

—Els eurodiputats espanyols han reaccionat amb fúria a la decisió de les institucions europees. Fins i tot van pressionar Sassoli a crits. I ara amb la decisió de la JEC també li demanen que exclogui Junqueras.

—El PP i el PSOE aquests últims dos anys sempre han defensat la seva posició en el procés. Però en aquest cas s'equivoquen moltíssim intentant que el Parlament Europeu es posi en contra del TJUE. És evident que el Parlament Europeu sempre farà cas del TJUE. Sabem que en aquests moments estudien les resolucions de la Junta Electoral espanyola, que és un organisme administratiu. Però la JEC no és competent per a retirar-li la condició d'eurodiputat, això solament ho pot fer el Parlament Europeu.

—El Parlament Europeu ha fet cas omís de la JEC.

—Més que anar contra la JEC, acata la sentència del TJUE. El Parlament Europeu no tria a qui fa cas, sinó que obeeix a l'òrgan judicial superior, la màxima autoritat judicial europea. Un organisme administratiu com la JEC té unes altres funcions. No pot dir si un eurodiputat ho és o no. La sentència del TJUE és molt clara i definitiva.

—Ahir el grup Verds-ALE va elegir Junqueras vice-president primer.

—El president del grup ALE, Alyn Smith, no tornarà al Parlament Europeu i ha deixat de ser eurodiputat perquè és diputat al parlament britànic. Havíem de decidir un nou president, i com a grup vam decidir que ho fos Oriol Junqueras, per la situació que vivim. El president d'ALE és automàticament vice-president del grup Verd-ALE. Tothom hi ha estat d'acord.

—Fins fa poc, el grup dels Verds-ALE no havia admès Puigdemont i Comín. Ara se n'estudia l'admissió?

—Ells van demanar-ho per carta fa uns mesos. Alyn Smith va respondre'ls en dues direccions. Una, que el grup ALE continuaria lluitant perquè fossin declarats eurodiputats. I dues, que quan arribés el moment, se n'estudiaria l'entrada al grup. Abans de Nadal, al grup ALE vam decidir que entressin i ser refugi de la repressió que es viu a Catalunya. Cal tenir en compte que el grup ALE és dins els Verds, i ara la seva incorporació és en procés de discussió.

—Per tant, dilluns Puigdemont i Comín encara no formaran part dels Verds-ALE.

—Encara no, l'ALE en parla amb els Verds. El grup dels Verds és més gran i amb una complexitat de partit més àmplia.

—Hi ha resistències?

—Ho veurem aquestes setmanes vinentes. Però també hem de mirar la complexitat d'això perquè al Parlament Europeu els grups parlamentaris es formen per famílies polítiques. Haurem de veure i valorar si JxCat encaixa en el grup Verd-ALE i com ho veuen ells. A l'ALE ho veiem claríssim.

—Veieu opcions que no reïxin els suplicatoris, si els demanen?

—El suplicatori és un tràmit freqüent al Parlament Europeu. Hi haurem de lluitar, com hem lluitat aquests dos anys. Ho farem en el moment que toqui i de la manera que toqui. Tenim un argument molt fort a favor de Junqueras, Puigdemont i Comín, perquè ja es veu que a Espanya hi ha judicis injustos, sentències desmesurades contra una qüestió política i que aquests tres eurodiputats quan es posen en mans de la justícia espanyola acaben empresonats. També veiem com la justícia espanyola reacciona contra la sentència del TJUE sobre Junqueras. Tot això ho continuarem explicant, però hi ha 751 eurodiputats i tenim feina. El fet interessant del suplicatori és que l'eurodiputat ha d'explicar el cas a la comissió jurídica. I és un procés llarg, dura entre sis mesos i un any. Tenim dies per a explorar i explicar tots els fets. ■

Un organisme administratiu com la JEC té unes altres funcions. No pot dir si un eurodiputat ho és o no

Haurem de veure i valorar si JxCat encaixa en el grup Verd-ALE i com ho veuen ells. A l'ALE ho veiem claríssim

Els fotògrafs del congrés espanyol fotografien el president espanyol, Pedro Sánchez. EFE

L'experiment Sánchez: Espanya tindrà un govern de coalició per primera vegada d'ençà del 1939

Govern espanyol El nou executiu espanyol tindrà una fràgil majoria parlamentària i haurà de treballar per complir amb els acords amb tots els socis si vol perdurar · La negociació amb Catalunya en serà el gran desafiament

REDACCIÓ

Amb 167 vots a favor, 165 en contra i 18 absències, Pedro Sánchez ha estat reelegit president del govern espanyol i ha posat fi a onze mesos de govern en funcions. Abans han calgut dues eleccions i un sorprenent tomb de guió amb l'anunci d'un govern de coalició del PSOE amb Unides Podem, que és en si mateixa una coalició

de quatre partits que hauran d'estar representats en el futur govern: Podem, Esquerra Unida, En Comú Podem i la gallega En Comú. L'anunci del govern de coalició l'endemà passat de les eleccions del 10-N va xocar per diverses raons, com ara l'agra negociació durant l'estiu entre totes dues formacions per a investir Sánchez, en la qual Unides Podem va marcar com a línia vermella el fet d'entrar en el govern. Llavors el PSOE va acabar accedint-hi, però a

L'anunci del govern de coalició l'endemà passat de les eleccions del 10-N va xocar

condició de mantenir Pablo Iglesias, secretari general de Podem, lluny de l'executiu i proposant unes competències tan minses als ministres d'Unides Podem que van impedir que s'hi avinguessin. Aquestes discrepàncies van marcar la campanya electoral del 10-N i Sánchez va justificar la seva intransigència dient que no hauria pogut dormir amb ministres d'Unides Podem per la imperícia en la gestió pública i per la defensa d'un referèndum per

Els fotògrafs del congrés espanyol fan fotografies al president espanyol, Pedro Sánchez. EFE

a resoldre el conflicte entre Catalunya i Espanya o la denúncia que feien Iglesias i més dirigents de la formació contra l'empresonament dels presos polítics.

Només dos dies després de les eleccions, Sánchez i Iglesias van presentar un govern en què el primer seria president i el segon vice-president. Un govern, a més, feble parlamentàriament (les dues formacions tan sols sumen 155 diputats) i que per a cercar la majoria parlamentària ha hagut de negociar amb el PNB, ERC, EH Bildu, Compromís, el BNG, Terol Existeix, Nova Canàries i Més País, un tomb més respecte de l'any i mig que Sánchez ha governat sense qüestionar els principis de fons que regien el govern de Mariano Rajoy. En aquestes negociacions, ERC ha aconseguit el reconeixement d'un conflicte polític sobre el futur de Catalunya que no pot

ser resolt als tribunals i una taula de negociació bilateral entre els governs espanyol i català que s'haurà de reunir, a tot estira, quinze dies després de la formació de l'executiu espanyol. A més, els dos partits s'han compromès que l'acord final de la taula de negociació haurà de ser votat pels catalans. Per la seva banda, el PSOE s'ha compromès amb el PNB a negociar el traspàs de competències al País Basc i Navarra, a impulsar les 'reformes necessàries per a adequar l'estructura de l'estat al reconeixement de les identitats territorials' i ha obert la porta a l'oficialització de les seleccions esportives basques.

Amb tots aquests tombos, la dreta i la ultradreta s'han esvalotat i han convertit la sessió d'investidura de Pedro Sánchez en un galliner, amb crits constants de 'visca Espanya', 'visca el rei',

El govern de coalició de Sánchez i Iglesias serà el primer que hi ha a Espanya d'ençà de l'any 1939, quan la Segona República va caure davant les tropes de Francisco Franco

de 'colpistes', 'assassins' o 'traïdors' quan parlaven representants d'ERC, EH Bildu, JxCat o la CUP. El portaveu de Terol Existeix ha denunciat una campanya d'assetjament i ha hagut de dormir en un lloc desconegut per les amenaces i el PSOE ha anunciat que denunciarien les coaccions als diputats del grup socialista per a evitar la investidura de Sánchez.

Primer govern de coalició d'ençà de la II República espanyola

El govern de coalició de Sánchez i Iglesias serà el primer que hi ha a Espanya d'ençà de l'any 1939, quan la Segona República va caure davant les tropes de Francisco Franco. El 30 d'abril de 1938, quan el govern de la República ja havia perdut gran part del poder i territori, el socialista Juan Negrín va reformar el seu govern per encabir-hi ministres del PSOE, el Partit Comunista d'Espanya, Izquierda Republicana, el PNB, Unió Republicana, ERC i els sindicats CNT i UGT. El govern, ja amb molt poc poder executiu, es va haver de replegar al territori republicà i va rebre un segon cop d'estat del coronel Segismundo Casado, en què el bàndol franquista va dividir el territori republicà entre la costa mediterrània i Madrid.

Pablo Iglesias i Alberto Garzón també formaran part del govern espanyol. EFE

El nou govern de Sánchez i Iglesias serà, a més, el primer en què un militant del PCE arriba a ser ministre a Espanya. Segons que es va filtrar en alguns mitjans, Alberto Garzón, coordinador federal d'Esquerra Unida, serà ministre de Consum, una cartera que se separarà de la de Sanitat i Benestar Socials i que tindrà competències en la regulació de les cases d'apostes. A més del de Garzón, Unides Podem tindrà una vice-presidència social que ocuparà Iglesias i el Ministeri d'Igualtat, que dirigirà Irene Montero; el de Treball, que ocuparà Yolanda Díaz; i el d'Universitats, que serà per a Manuel Castells. Per la part dels socialistes, Sánchez va avançar durant la campanya electoral que elevaria el rang de Nadia Calviño –fins ara ministra d'Economia–, amb una vice-presidència econòmica. Encara és una incògnita

quins ministres espanyols de l'anterior legislatura seran també en el nou govern o qui serà el relleu de Josep Borrell, ara cap de la diplomàcia europea, al capdavant del ministeri d'Afers Estrangers; i de Meritxell Batet, que era ministra de Política Territorial i Funció Pública i ara és la presidenta del congrés. La incògnita sobre els ministres no es resoldrà fins la setmana vinent, quan el govern espanyol farà l'anunci oficial.

Les expectatives d'aquest govern de coalició giren entorn de les línies mestres pactades en el document que PSOE i Unides Podem van signar la setmana passada. Amb un accent social i feminista marcat, entre les propostes recollides al document es destaquen la pujada d'imposts a les rendes altes i grans empreses, la derogació de la llei mordassa, les mesures contra el canvi climàtic, la

Les expectatives d'aquest govern de coalició giren entorn de les línies mestres pactades en el document que PSOE i Unides Podem van signar la setmana passada

revaloració de les pensions d'acord amb l'IPC, una important pujada del salari mínim i la derogació parcial d'alguns aspectes de la reforma laboral. Aquest darrer aspecte ja és una important concessió de Podem al PSOE. Podem sempre havia defensat la derogació completa de la reforma i només se'n derogaran els articles més lesius, com ara la possibilitat d'acomiadament per absentisme causat per baixes per malaltia. Podem també ha fet cessions en matèria de fiscalitat: si al

programa electoral proposava la pujada de l'IRPF a les rendes superiors a 100.000 euros anuals, l'acord amb el PSOE marca aquesta pujada a partir dels 130.000. En aquest document tampoc no hi ha cap referència al dret d'autodeterminació ni al referèndum pactat que la formació d'Iglesias sempre ha defensat. Sobre el conflicte entre Catalunya i Espanya, l'única expectativa del nou govern de coalició remet a l'acord amb ERC: una taula de diàleg obert entre governs. ■

OCTAVI SERRET

‘Ara seria un moment prou adequat per a reivindicar un territori sense fronteres i recuperar els valors’

L'impulsor de la llibreria Serret de Vall-de-roures inicia una nova aventura per a reivindicar la llengua catalana als territoris de cruïlla

ANNA ZAERA

Fa uns quants anys, quan ens vam conèixer, em va dir que les fronteres existien per a rebentar-les. Es considerava i es considera un home de frontera perquè realment hi ha nascut. Entre Catalunya, l'Aragó i València. S'ha cansat de dir que som la mateixa gent perquè parlem la mateixa llengua i tenim la mateixa identitat. Abans de conèixer-lo, m'encuriosia que tothom –absolutament tothom– parlava d'Octavi Serret i el seu fenomen cultural contra pronòstic a la capital del Matarranya. A poc a poc, van arribar les portades a les seccions de cultura dels diaris nacionals i els premis a la seva tasca. Potser el més important, el Premi Nacional de Cultura a la Projecció de la Llengua Catalana, l'any 2009. Ara, després de quaranta-un anys regentant la ja famosa llibreria Serret de Vall-de-roures, ha anunciat que fa un canvi de vida. Traspasa la mítica llibreria però al mateix espai físic, en aquell que ha vist passar centenars de plomes il·lustres i gent de la cultura, que es convertirà en la seu de l'associació Il·lervània Terra Nostra, l'entitat a què dedicarà els seus esforços d'ara endavant. Una decisió –o reinvençió, com diu ell– que l'allunya de la nostàlgia del final d'etapa i que li permetrà de continuar en contacte amb la cultura. Aquest projecte gira al voltant de la reivindicació cultural del català a l'Aragó mitjançant la recuperació de la idea de l'antiga Il·lervània, la terra que els ibers habitaven al voltant del riu Ebre i que abraçava el territori entre el coll de Balaguer, Sagunt i Mequinensa. Serret s'afegeix a aquesta associació que ja existia, amb seu a Tortosa, per recuperar la història comuna del territori, dels ibers a l'època contemporània, reivindicant personatges insignes i fets històrics que, segons ell, encara no han estat rehabilitats amb prou fermesa.

—Aquesta setmana comenceu el vostre canvi de vida. Heu decidit de tancar la mítica llibreria Serret de Vall-de-roures. Per què?

**Jo em reconverteixo,
no solament em
reinvento**

**Sóc nascut aquí
i parlava català
i aquest no és un
fet que es doni per
assumit**

—La decisió la vaig prendre ja fa molt temps. Jo ja buscava un canvi de vida, no volia treballar tantes hores i buscava la manera. Vaig rebre una oferta de feina, que no té res a veure amb la cultura, i vaig pensar que era el moment. He fet un traspàs de la llibreria amb tot allò que implica. Clients, proveïdors i dipòsit de llibres. Jo em quedo amb el meu catàleg primitiu, un d'únic que tinc dedicat als temes més locals amb títols com ara *El riu que parla* (2008), *La Dama del Matarranya* (2009), *Follets del Matarranya* (2009), *Poesia de frontera* (2011), *Lletres de casa* (2009), *Galeria ebrenc* (2010), *Matarranya secreta* (2019), *Els Ports de Beseit* (2007), *El tren de Val de Zafán* (2011) o *Il·lusions i incerteses* (2010). Es queda aquí, en la que serà la nova seu de l'associació Il·lervavònia Terra Nostra.

—Ha estat una decisió difícil?

—Sap greu perquè deixes el poble i la comarca sense llibreria de servei. Però jo crec que la Serret ha estat alguna cosa més que una llibreria. Bé, de tota manera, Vall-de-roures continuarà tenint un servei quotidià de diaris i revistes, perquè he trobat la persona adequada. El nou punt de venda serà en un lloc bastant a prop d'aquí. La part més important és que jo em reconverteixo, no solament em reinvento. En això de reinventar-se ja s'hi ha insistit bastant, és una paraula molt utilitzada. En el fons, jo em sento molt a gust amb aquesta decisió perquè en part significa tornar als meus orígens. He anat destil·lant el meu catàleg, fent un buidatge bastant dràstic, per acabar amb les millors publicacions del Matarranya i el Maestrat. Ara és moment que l'antiga Llibreria Serret pugui ser la seu de l'associació Il·lervavònia Terra Nostra.

—Quina serà la funció d'aquesta associació?

—Divulgar la llengua catalana a l'Aragó. Si anem als estatuts es veu molt clar que l'objectiu és preservar el llegat dels nostres avantpassats, que no deixen de ser els il·lervavons. Uns avantpassats que han viscut en aquestes terres extenses, que no tenien fronteres, i que cobrien

bona part de què era la Corona d'Aragó. Molts cops s'ha parlat del territori que englobava l'antiga Diòcesi de Tortosa, però encara era molt més ampli.

—Aquesta decisió ve motivada també per la dificultat de vendre llibres?

—No hi té res a veure. Ja feina molts anys que treballava a la llibreria i buscava un canvi vital. La part més romàntica, la de gestió cultural que s'engloba en el projecte Camins Serret, m'ha permès de fer-ne de tota mena. I d'això en continuaré fent a l'associació Il·lervavònia. És cert que hi ha llibreries que tanquen, però jo no tanco perquè en tingui la necessitat, sinó perquè vull reconvertir-me.

—Però estem d'acord que ser llibreter és un ofici de resistència.

—Durant quaranta anys he estat fent les mateixes coses i allò que m'ha salvat ha estat la gestió cultural que he fet. Hi ha moments més bons i moments més dolents, però la meua decisió no va associada a les fluctuacions de la venda de llibres o del mercat editorial. Ara podem fer moltes més activitats per a divulgar i reivindicar aquest territori tan ampli. Vull provar de ser més lliure i també tenir una vida més adequada per a la meua família. El dissabte i el diumenge em dedicaré a fer gestió cultural de manera més directa i seguint la filosofia de la Il·lervavònia.

—Què heu après en aquests quaranta anys al peu del canó a la llibreria Serret?

—M'he buidat per divulgar un fet de què em vaig adonar quan era molt jove. Quan van aparèixer les primeres publicacions en català a l'Aragó, sobre l'any 1985, m'adono del lloc on he nascut. Jo vaig obrir l'any 1981. Vaig començar a percebre que vivíem en un encreuament de cultures, i crec que això que jo vinc a fer en aquesta vida és divulgar aquesta realitat. Fer saber que a l'Aragó també es parla català. I aquesta és la filosofia que he desenvolupat al llarg de tota la meua vida. Jo sóc nascut aquí i parlava català i aquest no és un fet que es doni per assumit. Vosaltres sí que sabeu que

ACN

parleu català. Aquí ens deien sempre que parlàvem *xapurreao*. Llavors, quan sents que el català és la teva llengua, sents una força per dins que t'impulsa, que et fa sentir que has nascut per lluitar i fomentar-la. Per convertir-te en aquest punt de trobada i fer que tot això tiri endavant.

—L'associació Ilercavònia ja existia. Per què heu decidit que tingui la seu a Vall-de-roures?

—Jo conec aquesta associació l'any 2015, perquè una vegada vaig coincidir amb el president, Josep Miquel Martínez. En aquell moment, vam veure que teníem moltes coses en comú, i vaig pensar: 'M'agradaria participar-hi. M'ho guardo per a quan tingui més temps.' I bé, ara crec que és el moment. Com a membre d'allò que era l'antiga Ilercavònia, jo m'he sentit ilercavó ja de sempre i m'he entusiasmat en cada iniciativa. M'interessa de participar en aquesta

idea, impulsar recerques que vagin en aquesta línia: investigar els orígens, l'arqueologia, passant per la història de les religions i arribant fins a l'època contemporània.

—La idea fóra d'establir aquests vincles entre el passat i el present mitjançant activitats obertes al públic?

—És un projecte molt transversal perquè crec que l'objectiu últim és redescobrir-nos a nosaltres mateixos. Jo busco recuperar els valors. Sempre he pensat que, si tornem als orígens, recuperarem els valors. Crec que els hem perduts o gairebé. Jo crec que en aquests territoris tenim una connexió molt potent de costums i cultura. La idea és trobar-nos cada vegada més a gust amb nosaltres mateixos.

—Com ha estat construir un projecte cultural de Països Catalans a l'Aragó

amb la dificultat que implica no tenir polítiques culturals pròpies que potenciïn la llengua?

—Jo sempre he pensat que no tenim fronteres, que ens les posen els polítics i molts cops, en conseqüència, nosaltres mateixos. Jo crec que ara seria un moment prou adequat per a reivindicar un territori sense fronteres i recuperar els valors. I aquesta és una tasca que s'ha de fer tant col·lectivament com de manera individual. Si cadascú de nosaltres pot tornar als orígens, podem trobar la nostra essència. Jo tinc dos fills, de vint-i-tres anys i de divuit. El de divuit et puc assegurar que és d'una generació que ha recuperat l'esperit social, que es preocupa més per les persones que per les coses materials. Es preocupen per la col·laboració i la cooperació. Crec que ha estat la nostra generació qui ha causat aquest caos tan bèstia que ens ha portat a la crisi i al desastre del canvi climàtic.

Jo veig un món prou desballestat. Si no som capaços de fer-nos unes bones autocrítiques i intentar saber per què fem les coses o per què hem nascut, ens encaminem cap a la nostra pròpia destrucció.

—L'altre dia llegia que el psicoanalista Ramon Riera alertava del perill de bucolitzar el passat dels espais rurals perquè també han estat espais de molt de patiment i lluites de poder.

—Bucolitzar el passat tampoc. Jo crec que viure en contacte amb la terra t'ofereix una altra percepció. Si volem tornar als orígens, hem de tornar a la terra. I és que al final hi acabarem tots, tornant a la terra. Però abans ho hem d'aplicar al nostre dia a dia. La meua generació ha percebut el món en dos grans sistemes: capitalisme o comunisme, i ells són en un altre moment. Veuen que, si no col·laboren i tenen en compte l'entorn, el seu món se'n va a la merda. El meu fill de vegades em diu: 'Pensa en els meus néts.' Crec que hem de ser més humans, més persones. Jo, gràcies a l'activitat cultural, sempre he optat per l'ésser humà. Per això m'han fotut hòsties per tot arreu. No m'ha agradat mai de posar etiquetes. La cosa més important és que no ens desconnectem entre nosaltres, que siguem conscients que habitem un espai comú.

—Part de les vostres iniciatives amb les presentacions literàries ha estat afavorir la presència física. Fer venir la gent a Vall-de-roures. En un temps on moltes de les interaccions entre autors i lectors són digitals, cal reivindicar compartir un mateix espai real?

—Sí. Jo durant aquests anys he treballat cada dia de la setmana. Per mi, organitzar aquestes trobades, fer que es trobi gent molt diversa i dispersa a causa de la meua sinergia, m'ha donat moltíssima energia. D'aquí han sortit amistats i projectes. Allò que volen és que cada vegada estiguem més aïllats, que comprem per internet i ens ho portin a casa. Si fem això ens matem a nosaltres mateixos. Per això, l'asso-

ciació Il·lervània, a part de tornar als orígens i divulgar el llegat dels nostres avantpassats, també vol ser un espai de trobada presencial al nostre territori. Tenim un territori riquíssim, que va de la muntanya al mar, amb una gent que és una barreja de cultures molt interessant. Si tenim present que l'antiga llibreria Serret sempre ha estat un punt energètic important, aquest nou projecte neix amb una potència molt gran. A més, com que jo estaré més descansat, podré estar més actiu.

—La seu física continuarà a l'antiga llibreria o voleu fer activitats en diferents punts dels Països Catalans?

—Tenia molt sentit que la seu fos a l'antiga llibreria Serret, perquè ja teníem aquest punt d'enganxada. Però també n'hi ha una subseu a Tortosa. En realitat, estem molt enxarxats. Sempre hem demostrat que, d'aquest punt neuràlgic, d'aquesta cantonada, ens podem expandir al món, i això continuarem fent.

—Ja teniu activitats programades amb l'associació Il·lervània?

—N'hem fet a Arenys de Lledó i a Rosell ara farà un mes. Per al 2020 encara no tenim cap activitat programada, però sí projectes embastats. No en podem comentar res perquè ja ho anireu sabent. Però ens caldrà gent, perquè la nostra idea és debatre idees partint de molts punts de vista diferents.

—Qui formeu part de l'associació ara mateix?

—Hi ha molta gent potent que forma part d'Il·lervània, però encara no es pot dir. Són personatges del món de la cultura, acadèmics, autors o investigadors que ja en són socis.

—Us noto il·lusionat. No teniu nostàlgia?

—A mi em feia llàstima que jo tanqués i Vall-de-roures no tingués llibreria, però ara estic més tranquil perquè he trobat la persona que la podrà obrir. Jo continuaré amb les meves coses i anirem fent. ■

La cosa més important és que no ens desconnectem entre nosaltres, que siguem conscients que habitem un espai comú

A mi em feia llàstima que jo tanqués i Vall-de-roures no tingués llibreria, però ara estic més tranquil perquè he trobat la persona que la podrà obrir.

Arts escèniques 'Tirant' al Teatre Rialto

Teatre IV Torneig de Dramatúrgia Valenciana

Solidaritat Encesa de torres pels drets humans a les Illes

VilaWeb { Paper >11/12/2020

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Una desena de pobles de la comarca celebra Sant
Antoni amb grans fogueres i diables

TRET DE SORTIDA A LA RODA DE SANTANTONADES DELS PORTS

Tres Tombs a Barcelona, el 2018. AB

COMENÇA LA TEMPORADA DELS TRES TOMBS 2020

Sant Antoni Repassem les primeres desfilades dels Tres Tombs que es podran veure aquest cap de setmana

REDACCIÓ

Aquest cap de setmana comencen els Tres Tombs arreu del Principat. Aquesta tradició consisteix a fer tres voltes amb cavalls, carros, berlines i tartanes al voltant d'un espai emblemàtic de la població. Se celebren en honor de sant Antoni Abat, protector dels animals i patró dels traïners, que sovint és representat amb un porquet als peus, cosa que li ha donat el sobrenom de 'sant Antoni del porquet'.

A Catalunya se celebren desenes de cavalcades dels Tres Tombs, organitzades per més d'un centenar d'entitats. La Federació Catalana dels Tres Tombs dona aixopluc a la major part d'associacions que treballen en favor d'aquesta tradició.

Generalment, les desfilades dels Tres Tombs solen recórrer el centre de la població tot passant pel costat d'una església, on es fa la benedicció dels animals. És tradició que els veïns hi portin gats, gossos o ocells per a ser beneïts.

Aquest cap de setmana ja es podran veure les primeres cavalcades. Dissabte

hi haurà els Tres Tombs de l'Esquirol i els de Santa Coloma de Queralt. Diumenge, els d'Argentona, Cerdanyola, Martorell, Sant Andreu de Palomar (Barcelona), Valls i Taradell. En aquesta darrera vila, la festa dels Tres Tombs o dels Tonis és declarada Festa Tradicional d'Interès Nacional.

La temporada dels Tres Tombs s'allarga tot l'any, malgrat que el gener i el febrer són els mesos de més activitat. Una data clau al calendari és la Trobada Nacional dels Tres Tombs, que enguany serà el 3 de maig a Polinyà.

EL TRADICIONÀRIUS VOL SUPERAR ELS LÍMITS DE LA MÚSICA D'ARREL

Festivals El Festival de Música Folk oferirà 14 presentacions de discos, 11 estrenes d'espectacles i un total de 70 activitats

REDACCIÓ

Demà comença el Festival Folk Internacional Tradicionàrius d'enguany, per celebrar la música d'arrel al cor de la Vila de Gràcia. Fins el 3 d'abril, serà un altaveu de més de setanta espectacles 'sense etiquetes, íntims, de nova creació i d'herència, multidisciplinaris i innovadors'. La programació d'enguany oferirà catorze novetats discogràfiques, una desena d'estrenes absolutes, espectacles familiars i celebracions d'aniversaris de grups del sector.

Per a començar, un homenatge

El tret de sortida serà un múltiple homenatge al cantautor Kepa Junkera, que fa poc que s'ha recuperat d'un ictus. L'organització explica el tribut així: 'Junkera és un músic transcendental en la vitalitat actual de la música tradicional a Euskadi, a la península Ibèrica i més enllà.' La primera part en serà l'exposició fotogràfica 'Kepa Junkera des de l'objectiu de Josep Tomàs'. La segona, un concert amb músics com ara Josep-Maria Ribelles, Ballaveu, TXEK, el Pont d'Arcalís, Guillem Ballaz & Marta Rius i Guillem Anguera, que han actuat amb ell a Catalunya, i amb el grup internacional Gaizca Project, que reinterpretarà peces gallegues, basques i catalanes. Abans, una cercavila amb el grup de percussió Kabum i els grallers Guirigrall enfilars de la plaça de la Vila al Centre Artesà Tradicionàrius.

No serà pas l'únic homenatge del Tradicionàrius. Els deu anys del grup

Imatge de la conferència de premsa de presentació del festival. ACN

RIU i els quaranta de la formació Grallers de l'Acord també hi seran recordats, i el concert del Diluvi i la presentació del seu últim disc, *Junteu-vos*, commemoraran els '25 anys de vacances d'Ovidi Montllor'.

Concerts, presentacions i estrenes

Les presentacions de discs i tot de nous espectacles de quaranta-nou grups i artistes seran l'ingredient principal del festival. Hi passaran més d'una dotzena

de treballs discogràfics recents (de Joana Gomila i Laia Vallès, Marala, Marta Rius, Xabier Díaz & Adufeiras de Salitre, Os Chotos, la Coixinera, etc.), i onze espectacles (Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries, Sis Veus, Quartet Brossa, Cor País Meu) lliuraran a l'energia del folk les nits del dijous, el divendres i el dissabte durant gairebé quatre mesos.

La determinació del Tradicionàrius per a superar els límits de la música d'arrel i d'innovar-hi, tot barrejant-la

El Tradicionàrius homenatja Kepa Junkera. ACN

Les presentacions de discs i tot de nous espectacles de quaranta-nou grups i artistes seran l'ingredient principal del festival

amb més disciplines, es concretarà en dos actes. D'una banda, *Cornamusa i orgue* (el 15 de febrer, gratuït), un concert eclèctic amb què Josep Mateu i Francesc Sans exploraran les possibilitats del seu duet singular a l'emblemàtica Església de Santa Maria de Gràcia. D'una altra, a *Socarrel* (el 28 de febrer) Roberto Olivan i Magí Serra ballaran amb la polifonia tradicional occitana de Vox Biggerri i l'electroacústica de Laurent Delforge.

A més, els marges tradicionals de la música d'arrel també es traspas-saran amb tres estrenes absolutes que fusionaran rumba i rock and roll, arpes neogòtiques i folk-rock, i flabiol i rumba. Són les estrenes de #3, de Josep Maria Ribelles; *La Moreneta*, de Germà Negre i els Sons Essencials; i

per tancar el festival l'espectacle *El flabiol rumbeja*.

Música de proximitat i presència europea

Una altra novetat és l'estrena del cicle 'Concerts arran d'escenari', amb espectacles minimalistes, de proximitat entre públic i artistes i de nova creació. Es faran a la platea del CAT, l'epicentre del festival. Els artistes convidats del cicle són Arnau Obiols, Jordi Molina i Joan Díaz, Marc Egea i Quirze Egea, la Companyia MINIMÍssima, i Manu Sabaté.

Les 'Nits de ball folk d'arreu d'Europa' palesaran el vincle amb el continent amb sis propostes que recorreran la música de ball d'ací i d'allà. Començant pel Pont d'Arcalís i la Portàtil FM i passant

per les danses gregues de Banda Taximi, les italianes de Na Fuoia i els occitans de Duo Absynthe, a més del ball de gralles amb So Nat i Els Quatrevents.

Més familiar, arreu del territori i per a les escoles

El Tradicionàrius creix amb propostes per a les escoles i presència arreu del territori (en viles com ara Olot, Celrà, Argelaguer i Torroella de Montgrí), i també amb dos espectacles per a tots els públics durant el mes de febrer. El primer, la presentació del disc de NewCat *Bestiari*, amb poemes de Josep Carner i música original de Joan Díaz. El segon, *Bon dia i bon sol*, de la companyia de teatre Dani Caracola, amb un viatge musical per les cançons més emblemàtiques de Xesco Boix.

TRET DE SORTIDA A LA RODA DE SANTANTONADES DELS PORTS

Sant Antoni Una desena de pobles de la comarca celebra Sant Antoni amb grans fogueres i diables

Els Ports és un dels indrets del país on la festa de Sant Antoni és més arrelada. vw

REDACCIÓ

Els Ports és un dels indrets del país on la festa de Sant Antoni és més arrelada. Es fa en diversos pobles de la comarca i a tot arreu segueix un patró molt semblant, amb fogueres imponents que cremen al bell mig de la plaça mentre una mena de dimonis ballen al voltant. Així i tot, a cada lloc la Santantonada té un seguit de singularitats. Una de les més destacades és la de Forcall, que es fa el cap

de setmana vinent i és declarada Bé d'Interès Cultural i de Festa d'Interès Turístic. Enguany també serà ben especial la de la Pobla de Benifassà, que el novembre propassat va ser declarada Festa d'Interès Turístic Local. Tanmateix, als Ports, la roda de Sant Antoni és molt llarga: comprèn una desena de municipis i s'acabarà el primer cap de setmana de febrer.

Les Santantonades són una de les festes més antigues de la comarca, amb un origen que es remunta a l'edat mitjana. A la majoria d'indrets, és la

principal festa de l'hivern, amb el foc purificador com a element principal. S'hi representa la llegenda de sant Antoni Abat, que explica que el diable el va temptar unes quantes vegades i al final, enfurismat perquè no cedia, va cremar la barraca on s'estava.

Més enllà de la dramatúrgia, l'element més destacat de la festa és l'escenificació. Per una banda, hi ha els dimonis, anomenats botargues, que tenen un origen incert i van vestits d'una manera molt especial. I, per una altra, el moment més espectacular de la festa és l'escena final, quan es crema la foguera. És coneguda popularment per 'barraca' perquè és muntada al voltant d'un arbre central i es revesteix amb brancatge verd.

També són molt populars uns certs elements de la festa, com ara les coquetes, pastes típiques farcides amb confitura de cabell d'àngel; les representacions de la vida del sant; les benediccions d'animals; i diversos balls i festes. Aquest és el calendari de les Santantonades:

- la Pobla de Benifassà: de l'11 al 18 de gener;
- Olocau del Rei: 11 i 12 de gener;
- el Forcall: del 17 al 19 de gener;
- Morella: del 17 al 19 de gener;
- Vil·lores: 18 de gener;
- Vilafranca: del 12 al 26 de gener;
- Herbers: 24 de gener;
- Vallibona: 25 de gener i 2 de febrer;
- la Mata: del 24 al 27 de gener;
- Cintorres: del 31 de gener al 2 de febrer.

Imatge de l'encesa de l'any passat. TALAIOTS PELS
DRETS HUMANS / CONSELL DE MENORCA

L'ENCESA DE TORRES A LES ILLES, UN CANT PELS DRETS HUMANS

Solidaritat Per quart any consecutiu s'il·luminaran torres i talaies de les Balears i les Pitiüses per reivindicar els drets humans

REDACCIÓ

Dissabte a la una del migdia i a dos quarts de set de la tarda, les torres, talaies i talaiots de les illes Balears i Pitiüses s'encendran per a reivindicar els drets humans i donar suport als refugiats de la Mediterrània. Per quart any consecutiu es fa l'Encesa de Torres i Talaies pels Drets Humans sota el lema 'Torres, talaies i talaiots de la Mediterrània. Un cant pels drets humans'.

Enguany hi participaran també torres de l'illa de Quios (Grècia) i de diversos

punts de Marroc, Tunísia i el Líban. A la una del migdia es farà una encesa de bengales de fum i, com l'any passat, una cantada col·lectiva de la cançó 'Viatge a Ítaca', de Lluís Llach, acompanyant la lectura del manifest.

L'objectiu d'aquesta encesa és doble: per una banda, sensibilitzar la població sobre la situació dels qui, a la Mediterrània, es troben obligats a abandonar casa seva per fugir de la guerra o per cercar una vida millor; per una altra, recrear allò que hauria pogut ser la comunicació visual entre assentaments talaiòtics a la prehistòria i reivindicar el patrimoni històric i cultural de les Illes.

Carmesina i Tirant, en una escena de l'obra. MARCOS BAÑÓ

LA VISIÓ FEMENINA I UNIVERSAL DEL 'TIRANT LO BLANC', AL TEATRE RIALTO

Teatre Fins el 26 de gener s'hi pot veure aquesta adaptació moderna del clàssic de Joanot Martorell

REDACCIÓ

El cavaller Tirant lo Blanc oscil·la entre el món bèl·lic i polític, governat pels homes, i el món de l'eròtica i l'amor, governat per les dones, i rep ferides de totes dues bandes. El clàssic de Joanot Martorell tracta de temes universals amb uns personatges que encara ara tenen vigència, sobretot els femenins, com ara Carmesina, Plaerdemavida i la Vídua Reposada, que malden per esquivar la repressió sexual imposada per la moral cristiana i el llinatge. Precisament aquesta visió femenina del *Tirant lo Blanc* és la que ha volgut realçar el muntatge teatral *Tirant*, que es pot veure al Teatre Rialto de València fins el 26 de gener.

L'obra ha estat adaptada per Paula Llorens, que per aquest text va rebre el premi a la millor versió als Premis de les Arts Escèniques de la Generalitat Valenciana 2019. Llorens ha respectat al màxim la llengua del segle XV, segons que va explicar, perquè té una gran sonoritat que volia que arribés al públic. La directora de l'espectacle, Eva Zapico, ha volgut actualitzar el clàssic col·locant-lo en un escenari d'època neutral i explorant-ne l'univers visual: les batalles, els sons, les llums, la mar, la terra, les textures, la sang... La trama es modernitza amb la narració simbòlica de moltes parts del text gràcies a la imatge, però defugint l'adaptació històrica del relat.

Tirant lo Blanc és considerada la primera novel·la moderna, i aquesta

modernitat és la clau per a contemporitzar-la sense perdre'n l'essència. Els personatges que hi apareixen són universals, tracten de qüestions tan humanes com la sexualitat i l'amor, la gelosia, el poder... L'eix principal d'aquesta adaptació és la dualitat entre l'amor i la mort. Els personatges femenins, sobretot Carmesina i la seva pugna entre el desig i el deure, en són el motor principal.

L'espectacle és una coproducció de l'Institut Valencià de Cultura i la Compañía Nacional de Teatro i ja va pujar a l'escenari del Rialto el febrer de l'any passat. Després d'haver voltat per teatres del País Valencià i haver fet una estada a Madrid, ha tornat a València abans de tancar la ronda a Alcoi, Vila-real i Palma.

Les Magues de Gener. FI

LA CAVALCADA DE LES MAGUES DE GENER MÉS FEMINISTA I SOLIDÀRIA

Cavalcada L'acte és pensat per a celebrar el solstici d'hivern amb els més petits i exalta els valors republicans

REDACCIÓ

El diumenge 12 de gener als carrers de València es farà per cinquena vegada la cavalcada de la Festa de la Infantesa, a càrrec de les tres Magues de Gener. L'acte, pensat per a celebrar el solstici d'hivern amb els més petits, exalta els valors republicans i per això les tres protagonistes reben el nom de Llibertat, Igualtat i Fraternitat-Sororitat. A més, enguany, al cim de cada vareta màgica hi duren hortalisses per defensar simbòlicament la comarca de l'Horta. Com sempre, amenitzaran la desfilada grups de dolçaina i tabal, batucades, muixerangues, colles de dansa, bandes de música, gegants i capgrossos...

La Societat Coral el Micalet ja ha presentat les tres magues. Seran la

periodista i exdiputada Llum Quiñone-ro, la professora d'anglès i sindicalista Beatriu Cardona i la professora i ecologista Lucrecia Manzaneres. Acompanyaran la quitxalla del Parterre a la plaça de l'Ajuntament, passant pels carrers de la Pau i Sant Vicent. Una de les principals novetats d'enguany seran les actuacions musicals d'Al Tall i el grup d'albaes Pignatelli, que culminaran la festa.

A l'acte de presentació, Tonetxo Pardiñas, president de la Societat Coral el Micalet, va manifestar l'agraïment a la participació de quaranta-vuit agrupacions que han col·laborat en el programa de la festa. Fa més de dues setmanes que ha començat i ni les activitats ni els esdeveniments no han cessat. L'entitat ha publicat els llibres *Cançons laiques 2*, amb la participació

de quinze poetes, i *La il·lusió ens uneix*, que recull fotografies de les quatre cavalcades de les Magues de Gener que s'han fet. També ha inaugurat l'exposició 'La màgia de la infantesa', amb fotografies de Miquel Gómez Sahuquillo i dirigida per Cristina Escrivà i Francesc Piera.

Escrivà, que és, a més, la coordinadora de tot el projecte, va valorar 'l'impacte positiu de la iniciativa en la societat valenciana'. 'Desitgem que cresca més i amb el temps es converteixi en una tradició arrelada a la ciutat que faci visible la faena de tantes associacions i persones que treballen pel ben comú'. També va valorar 'el caràcter feminista d'una celebració que situa la dona com a referent i que uneix a la societat civil en un exercici de voluntarisme en benefici de la infantesa'. ■

Autors que participen al torneig. ivc

VUIT AUTORS SOBRE EL RING, DEL IV TORNEIG DE DRAMATÚRGIA VALENCIANA

Teatre Del 8 al 29 de gener es faran set combats entre dramaturgs a Alacant, Castelló i València

REDACCIÓ

El Torneig de Dramatúrgia va néixer fa set anys al festival Temporada Alta de Girona, amb Jordi Casanovas, i enguany en fa quatre que va aterrar al País Valencià, convertit en el Torneig de Dramatúrgia Valenciana. El combat entre dramaturgs es farà a les ciutats d'Alacant, Castelló i València del 8 al 29 de gener i enfrontarà vuit 'pesos pesants' de les lletres valencianes: Gemma Miralles, Joan Nave, Lucía Sáez, Begoña Tena, Gabi Ochoa, María Cárdenas, Pasqual Alapont i Borja López Collado.

És impulsat per la Direcció Adjunta d'Arts Escèniques de l'Institut Valencià de Cultura i La Nau de la Universitat de

València, amb un enfocament territorial i vertebrador que faci visible la dramatúrgia viva valenciana entre un públic ampli i divers.

Hi participen vuit dramaturgs que s'enfrontaran en tres eliminatòries: els quarts de final es faran en cadascuna de les tres ciutats i tant les semifinals com la final, a la Nau de València. El torneig és organitzat així:

—8 de gener: quarts de final entre Gemma Miralles i Joan Nave. Teatre Arniches d'Alacant.

—13 de gener: quarts de final entre Lucía Sáez i Begoña Tena. Teatre Principal de Castelló.

—15 i 16 de gener: quarts de final entre Gabi Ochoa, María Cárdenas, Pasqual

Alapont i Borja López Collado. Sala Matilde Salvador de la Nau de València.

—21 i 23 de gener: Semifinals entre els quatre vencedors dels quarts de final. Sala Matilde Salvador de la Nau de València.

—29 de gener: gran final entre els dos guanyadors de les semifinals. Sala Matilde Salvador de la Nau de València.

Cada 'combat' consistirà en la lectura dramatitzada de dos texts dramàtics sense revelar-ne l'autoria. Les obres han de tenir dos personatges i una durada d'uns trenta minuts, i seran interpretades per actors professionals sobre el ring. El públic decidirà qui ha de ser el guanyador de cada ronda fins a arribar a la gran final.

Carmen Arrugat és la protagonista del film 'La innocència'. CF

‘LA INNOCÈNCIA’ O EL TABÚ DE L’AVORTAMENT

L'opera prima de la directora catalana Lucía Alemany tracta de manera fresca i realista d'un tema que encara és tabú a la societat: l'avortament. A *La innocència*, Alemany retrata l'estiu d'una adolescent en una petita vila a la vora de Castelló. Tant l'estiu com la seva innocència s'acaben quan descobreix que està embarassada. Aquesta setmana també arriba a la gran pantalla el drama bèl·lic *1917*, un dels grans vencedors dels Globus d'Or. A més, s'estrena el film de terror *El faro* i el drama històric sobre la pugna entre el corrent continu i el corrent altern *La guerra de las corrientes*.

La innocència

Direcció: Lucía Alemany. Intèrprets: Sonia Almarcha, Laia Marull, Carmen Arrugat; Sergi López, Joel Bosqued, Josh Climent. Gènere: Drama.

Una adolescent que somnia de ser artista de circ i sortir de la seva petita vila prop de Castelló descobreix que està embarassada després d'un estiu idíl·lic. En català.

1917

Direcció: Sam Mendes. Intèrprets: Dean-Charles Chapman, Colin Firth, George MacKay, Daniel Mays. Gènere: Drama bèl·lic.

Primera Guerra Mundial. Dos soldats britànics tenen la missió de travessar el territori enemic per a lliurar un missatge. Si no hi arriben a temps, mil sis-cents soldats moriran.

The Lighthouse
El faro

Direcció: Robert Eggers. Intèrprets: Valeriia Karaman; Robert Pattinson, Willem Dafoe. Gènere: Terror.

Nova Anglaterra, fi del segle XIX. En una illa remota, dos responsables d'un far malden per resistir contra les circumstàncies més adverses.

The Current War
La guerra de las corrientes

Direcció: Alfonso Gomez-Rejon. Intèrprets: Katherine Waterston, Nancy Crane, Ruppence Middleton, Emma Davies; Benedict Cumberbatch, Michael Shannon, Nicholas Hoult. Gènere: Drama històric.

1880. Thomas Edison i George Westinghouse, amb Nikola Tesla, lluiten perquè un dels seus sistemes elèctrics, corrent continu o corrent altern, s'imposi al món.

El nou Euromed connectarà més ràpidament el País Valencià i el Principat a partir del 13 de gener

Els Països Catalans tanquen el 2019 amb menys desocupats

El president Puigdemont proposa a ERC una taula que fixi conjuntament la negociació amb l'estat espanyol

L'Audiència espanyola decreta llibertat sota fiança per a Jordi Ros i Germinal Tomàs

El govern no reconeix la resolució del Suprem espanyol i denuncia un cop d'estat